

ת"פ 43283/05/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד שרון בן פרץ אינדפורקר

בית משפט השלום בבאר שבע

ז' תשרי תשפ"ב
13 ספטמבר 2021

ת"פ 43283-05-18 מדינת ישראל נ' אינדפורקר

לפני כב' השופט רון סולקין

המאשימה

מדינת ישראל - פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד נעמה לזמי

נגד

הנאשם

שרון בן פרץ אינדפורקר
ע"י ב"כ עו"ד אלי אדר

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית, שירת הנאשם בתחנת המשטרה רהט (להלן: "התחנה"), בתור סייר.

ביום 25.11.2016, הובא לתחנה XXX (להלן: "המתלונן"), יליד 1999, אשר באותה עת, היה קטין.

המתלונן, שהיה עצור באותה עת, הוכנס לחדר העצורים והמתין שם עד לתחילת חקירתו. במהלך ההמתנה, החל המתלונן להשתולל ולצעוק כי ברצונו לעשן. הנאשם, אשר היה באותה עת כיומנאי התחנה, השיב למתלונן מספר פעמים, כי הדבר אינו אפשרי מאחר והינו קטין, אך המתלונן סירב להירגע.

כעבור זמן מה, הוציא אחד השוטרים בתחנה את המתלונן מחדר העצורים, בעודו אזוק בידיו. או אז, תפס הנאשם באמצעות ידו השמאלית את צווארון חולצתו של המתלונן, הצמידו לקיר, ולאחר מכן משך אותו חזרה קדימה וסטר ללחיו פעם אחת לפחות, באמצעות ידו הימנית. כל זאת, תוך שאמר למתלונן "אתה לא תעשן. תפסיק לעשות רעש".

במענה לכתב האישום, כפרה ההגנה בעובדות ובעבירה שבכתב האישום.

ההגנה טענה, כי אין ביטחון בכך שהנאשם היה בתחנת המשטרה במועד האירוע, או שהיה נוכח בהתקיימו של אירוע אחר, דומה לאירוע המתואר בכתב האישום. מכל מקום - הנאשם לא הרים יד ולא תקף את המתלונן בכל דרך. עוד נטען, כי יתכן שהתקיים בלבול בין מספר אירועים שונים.

מטעם התביעה, הושמעו כלל עדי התביעה:

- ע.ת. 1 - XXX - המתלונן;
- ע.ת. 2 - מר יאסר עואד אבו סולב - מתנדב שלפי הטענה - שהה בתחנת רהט במועד האירוע;
- ע.ת. 3 - רס"ל יבגני קוטיק - במועד האירוע - ראש קבוצת הסיור בתחנת רהט;
- ע.ת. 4 - מר טארק אבו טהה - חוקר מח"ש;
- ע.ת. 5 - רנ"ג שי מלול - חוקר בתחנת רהט.

עוד הוגשו, מטעם התביעה המוצגים הבאים:

- שרטוט, שנערך על ידי ע.ת. 3 ביום 16.03.17, מסומן כ"ח בתיק החקירה - ת/1 (סומן גם נ/5);
- אמרת ע.ת. 3 מיום 16.03.17, שעה 10:05, מסומנת 8 בתיק החקירה - ת/2;
- אמרת הנאשם מיום 26.01.17, שעה 09:30, מסומנת 4 בתיק החקירה - ת/3;
- תמלול חקירת הנאשם במח"ש וכן תמלול עימות בינו לבין המתלונן, מסומן ל"ז בתיק החקירה - ת/4א';
- תקליטורים - ת/4ב';
- מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 21.03.17, מסומן ל"ג בתיק החקירה - ת/5;
- מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 22.12.16, מסומן ז' בתיק החקירה - ת/6;
- מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 26.12.16, מסומן ט' בתיק החקירה - ת/7;
- מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 05.01.16 (צ"ל: 05.01.17), מסומן י"ד בתיק החקירה - ת/8;
- מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 13.02.17, מסומן כ"ג בתיק החקירה - ת/9;

· מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 05.03.17, מסומן כ"ו בתיק החקירה - ת/10;

· מזכר בעריכת ע.ת. 4 מיום 26.02.17, מסומן כ"ה בתיק החקירה - ת/11;

· מזכר מאת ע.ת. 5 מיום 01.12.16, מסומן ג' בתיק החקירה - ת/12.

מטעם ההגנה, העידו העדים הבאים:

· ע.ה. 1 - רפ"ק יוסף דהאן - במועד האירוע היה הקצין התורן בתחנת רהט;

· ע.ה. 2 - הנאשם;

· ע.ה. 3 - מר איוב אלקרינאוי - מתנדב בתחנת רהט;

· ע.ה. 4 - רס"ר ישראל ג'יבלי - במועד האירוע היה סייר בתחנת רהט;

· ע.ה. 5 - רס"ב יאן לויט - במועד האירוע היה בתקופת חניכה לקראת מינוי כחוקר (לאחר שירות ארוך כסייר).

ההגנה ביקשה גם לזמן שני קרובי משפחה של המתלון - אחיו, XXX ואביו, XXX, ולשם כך נאות בית המשפט לקבוע מועד דיון נוסף, על אף שההגנה היתה אמורה לזמנם קודם לכן. ברם, בסופו של דבר - הודיעה ההגנה, כי לא עלה בידה להמציא הזימון לעדים אלה וחזרה בה מבקשתה לזמנם, תוך שהכריזה "אלו עדי".

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

· אמרת המתלון - ע.ת. 1, מיום 13.12.16, שעה 12:30, מסומנת 1 בתיק החקירה - נ/1;

· תיק רפואי של המתלון - ע.ת. 1 - נ/2;

· זכ"ד ריענון טרם מתן עדות למתלון - ע.ת. 1, מיום 22.10.19 - נ/3;

· אמרת ע.ת. 2 מיום 08.03.17, שעה 17:04, מסומנת 7 בתיק החקירה - נ/4;

· שרטוט, שנערך על ידי ע.ת. 3 ביום 16.03.17, מסומן כ"ח בתיק החקירה - נ/5 (סומן גם ת/1);

· פלט מערכת המחשוב המשטרית "שירת הסירנה", שהוצא על ידי ע.ה. 1 - רפ"ק יוסף דהאן - נ/6;

· אמרת ע.ה. 3 מיום 19.02.17, שעה 15:55, מסומנת 5 בתיק החקירה - נ/7.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב. סיכומי המאשימה הוגשו באיחור קל.

לעומת זאת - הוגשו סיכומי ההגנה באיחור גדול, כאשר גם לאחר שניתנו מספר ארכות להגשתה - לא עמדה ההגנה במועד שנקבע, ושלבסוף הוגשו הסיכומים מטעמה - צורפו אליהם מסרונים שהוחלפו בין באי-כוח הצדדים וכן פורטו עובדות שאינן קבילות ולפיכך - הורה בית המשפט להגנה לתקן סיכומיה.

בסופו של דבר, הוגשו סיכומים מתוקנים ומכאן - הכרעת דין זו.

סקירת התמונה הראייתית

ראיות התביעה

ע.ת. 1 - המתלונן, סיפר, בחקירתו הראשית, כי הוא בעלים של עסק משפחתי - XXX. במועד האירוע היה כבן 16 שנים. לדבריו, קיבל זימון להגיע לחקירה וכשחזר מטויל בלוד התייצב, ביום 24.11.16, בתחנת המשטרה. לאחר חקירה - הושם במעצר ולמחרת הוארך מעצרו בבית המשפט. אחרי הארכת המעצר, בשעה 18:00, או 19:00, היה בתא המעצר, כשעד לאותה שעה לא דאגו לו לאוכל, מים וסיגריות. לדברי העד, קרא מספר פעמים ליומנאי (העד זיהה את הנאשם באולם בית המשפט כמי ששימש כיומנאי באותה העת).

העד ביקש ממנו סיגריה. לדבריו, הנאשם היה עסוק, "התעצבן" עליו והחל לצעוק עליו. העד חזר לישון. בחלוף זמן מסוים, נכנסו הנאשם וכן "מפקד התחנה" לתא ולקחו את העד לבצע עימות. השניים אזקו את העד בידיו. כאשר היה אזוק - תפס אותו הנאשם ביד שמאל מהצווארון של החולצה וסטר לו פעמיים, כשהעד הדגים סטירה באמצעות יד ימין לכיוון לחי שמאל וסטירה נוספת תוך החזרת היד לאחור, באמצעות גב היד. כך, עשה הנאשם שלוש או ארבע פעמים במהירות. העד החל לצעוד קדימה כדי ללכת לעימות ואז הנאשם נתן מכה גם בעכוזו ואמר לו: "אני אף אחד לא מפריע לי, אם אתה מפריע לי בזמן המשמרת שלי, אני אדחוף לך מקל לתחת".

לדבריו, נלקח לעימות. היות שהתבייש לומר את הדברים כשהיו נוכחים אנשים - המתין אחרי העימות, עד אשר הנוכחים במקום קמו, ואז אמר לחוקר שי מלול, שהשוטר שיושב ביומן הרביץ לו.

לדבריו, החוקר שי מלול ישב עם הנאשם ועם אדם נוסף תוך שהתלחש עמם ולאחר מכן ביקש משני שוטרים לקחת אותו (את העד) למרפאה. העד נלקח למרפאה ובהארכת המעצר הבאה פנה לשופטת ואמר לה: "מי יגן עלי אם המשטרה לא יכולה להגן עלי? רק ההורים שלי בבית יגנו עלי". באותו מעמד, שחררה אותו השופטת למעצר בית.

לדבריו, בתחנה צעקו עליו ואיימו עליו שיפתחו לו תיק על תקיפת שוטר, הוא שאל "על מה?" והשיבו לו שהוא יירגע

והכל יהיה בסדר.

לדבריו, "מפקד התחנה", שהיה עם הנאשם, והיה בעצם הקצין התורן, צחק - כשהנאשם סטר לו, ושם לו את האזיקים ביחד עם הנאשם.

לדבריו, כאשר סיפר לחוקר שי מלול על הסטירות, אמר לו החוקר "זה מטומטם" (בהתייחסותו לנאשם) ואמר שיבדוק את הדבר איתו.

לדבריו, בחקירה אמר, שמי שהכה אותו היה "לא גבוה, יש לו משהו שחור על הלחי - נקודת חן". הוא היה על מדים.

לדבריו, היה בתחנה מתנדב בעל שיער ארוך, נראה ממשפחת אלקרינאוי, לבוש בגדים רגילים עם וסט של המשטרה, שישב מול היומן ושיחק בטלפון. הוא ראה הכל "מאחד עד עשר". היה גם מתנדב נוסף, שנכנס לתחנה, אך הוא אינו יודע אם הספיק לראות. המתנדב הנוסף, היה בשם איוב אלקרינאוי, עם עיניים חומות, שיער ארוך "עושה קוצים". גם הוא היה לבוש בבגדים רגילים עם וסט של המשטרה.

לדבריו, כתוצאה מהסטירות חש כאבי ראש וגם התעלף כאשר חזר לתא. כשנלקח למרפאה, ביקש את האישורים הרפואיים כדי לתת לעורך דין, ואמר לרופא שהרביצו לו בתחנה ולא נתנו לו אוכל ומים.

כשנשאל מדוע שהנאשם יתקוף אותו השיב, כי ביקש כמה פעמים שיביאו לו סיגריות, קרא לנאשם בכל הכוח והוא "שיחק אותה" כאילו אינו שומע אותו, שוחח בטלפון והתעסק במחשב.

העד אמר לנאשם, שלפי הנהלים, מגיע לו סיגריה כל שעה וביקש סיגריה אחת וזהו. הנאשם אמר שישאל את המפקד, ולאחר מכן אמר לו, ששאל את המפקד, ובגלל שהוא (העד) קטין, לא ניתן לתת לו סיגריה.

לדבריו, כשקיבל את הסטירות פחד, ומרוב פחד, לא היה לו אומץ לומר די והוא התחיל לבכות.

כשנשאל, מדוע, פעם אחת טען שניתנה לו בישבן "סטירה" ובפעם אחרת "אגרוף", השיב, כי לא שלט היטב בשפה העברית וכי המכה בישבן היתה "בין סטירה לבין אגרוף".

בחקירתו הנגדית ציין, כי קיבל שלוש או ארבע סטירות. כשעומת עם כך, שבהכנתו לעדות אצל המאשימה מסר, שקיבל חמש או שש סטירות השיב: "יכול להיות" ומסר, כי האירוע היה בשנת 2016 וכי הוא גם לא הצליח לספור כמה סטירות קיבל, אך היו שלוש או ארבע לפחות.

בנוגע לקצין, שנכנס עם הנאשם, לטענתו, לאזוק אותו ולהוציא אותו לעימות, מסר, כי היה גבוה, עם עיניים כחולות, עם

משקפי ראייה ועם מדי משטרה. כשנשאל, מהיכן ידע למסור, בהכנתו לעדות, כי הקצין שנכנס לתא הוא ממשטרת אילת והגיע לסייע מספר ימים בתחנת רהט השיב, כי בזמן שמסר את העדות במח"ש, לא ידע מי הקצין או אולי ידע אך לא שאלו אותו. כשנשאל, האם גידף את הנאשם לאחר שביקש סיגריה השיב, כי הנאשם אמר לו, שהוא קטין ולכן אינו יכול לתת לו סיגריות, היו צעקות, והעד אמר לנאשם - 'מי הוא שלא יתן לו סיגריה' וכן אמר לו שיש חוק ושהוא (העד) יאמר לעורך הדין שלו לתבוע את הנאשם.

לדברי העד, מעשן קופסת סיגריות ביום וכשאינו מעשן - נכנס ל"קריזה", כלומר - מתעצבן. לדברי העד: "או שאני ישן או מעשן".

העד אישר, כי כל אותו היום בו שהה במעצר, עד השעה 18:00 או 19:00 בערב - לא עישן ואף לא הביאו לו מים ולא אוכל. העד טען, כי לא היה עצבני אך היה "בקריז" וכן היה לו חשק עז (בלשונו: "דודא") לסיגריות.

העד חזר על כך, שכתוצאה מהסטירות נגרם לו כאב ראש. לדבריו, ביקש שיביאו לו כדור נגד כאבים ונאמר לו שיבקש זאת כשיגיע לבית הסוהר אבל לאחר מכן התעלף ולקחו אותו למרפאה. עם זאת, אישר העד, כי התעלף רק אחרי כחצי שעה או ארבעים דקות אחרי הסטירות ומסר, כי התעלף "מהכפות (סטירות), מהלחץ של החוקר".

לדבריו, אינו זוכר עם מי נערך לו העימות באותו היום, שכן היו 21 מתלוננים נגדו ונערכו 21 עימותים.

לדבריו, יכול לתאר את השוטר שלקח אותו למרפאה.

כשנשאל, מדוע לא מסר את שמו של המתנדב איוב אלקרינאוי בחקירה במח"ש השיב, כי אותו מתנדב היה עובד עם אחיו (של העד), הם היו משווקים יחד בשר הודו. כשהוא (העד) אמר לאחיו שחבר שלו היה במקום, אחיו מסר לו את שמו. לדברי העד, זיהה את אותו מתנדב כשהוצגה לו, במהלך החקירה במח"ש, תמונה ואף מסר את מספר הטלפון שלו.

כשעומת עם כך, שאחיו מסר בחקירה, שאינו זוכר את שמו של אותו חבר (המתנדב) השיב, כי הדבר אינו הגיוני.

לשאלת בית המשפט מסר העד, כי המתנדב, שהוא סבר ששמו איוב אלקרינאוי, הוא בעצם יאסר אבו סולב והוא חשב שזהו שמו היות שהיו לו תווי פנים של אלקרינאוי.

העד עמד על כך, שמתוך תא המעצר בו שהה ראה את היומנאי, למרות שנאמר לו שיש שלוש דלתות שמפרידות בין התא לבין היומנאי.

לדברי העד, אמר לנאשם, שיתלונן עליו, אך באותו זמן לא ידע היכן מתלוננים על שוטר ורק לאחר מכן אמר לו עורך דינו, שעל שוטר מתלוננים במח"ש ולא במשטרה.

כשעומת העד עם כך, שבדין הארכת המעצר טען סניגורו, שהוא קיבל "מכות רצח" ונשאל, האם שלוש או ארבע סטירות כפי שתוארו הן "מכות רצח" השיב: "תשאל את הסניגור, זה לא יצא ממני" ולאחר מכן הוסיף: "זה מכות רצח. על הראש. כל מכה היום - אדם יכול למות".

לדברי העד, חוקר מח"ש - ע.ת. 4 - חקר אותו בשפה הערבית, חרף כך שהוא דובר ערבית. אך בהמשך, שינה טעמו וטען, כי אינו זוכר באיזה שפה היתה החקירה אך העימות היה בעברית.

כשעומת העד עם כך, שכאשר הועבר מתחנת המשטרה לשב"ס נערכה לו בדיקה רפואית, הוא נשאל אם יש לו בעיות כלשהם, הוא מסר שאין וזאת למרות שלטענתו - הותקף ונגרמו לו כאבים השיב, שהגיע לשב"ס לאחר כמה ימים ונשאל אם יש לו בעיות רפואיות או אם מעשן סמים.

בחקירה החוזרת, מסר העד, כי הנאשם הרביץ לו בכניסה לתא המעצר, בסמוך לדלת וכי המתנדב - ע.ת. 2 - יאסר אבו סולב ראה את התקיפה, כשלטענת העד, הסתכל עליו בעיניים וראה שהוא רואה.

ע.ת. 2 - יאסר עואד אבו סולב, סיפר, בחקירתו הראשית, כי עובד מטעם משרד החקלאות בעבודות כלליות - גיזום, חממות וכי בזמן האירוע התנדב במשך שנתיים במשטרת ישראל. לדבריו, לא עבר קורס מתנדבים.

העד סיפר, כי אינו זוכר בדיוק באיזה יום ארע המקרה, אך זה היה שישי או שבת, אז הביאו את המתלונן, כשהעד, ביחד עם שוטר בשם יניב - הסיעו אותו לתחנה, שם אמור היה להיחקר. כבר במהלך הנסיעה ביקש המתלונן מהעד סיגריה והשוטר עמם נסעו אמר למתלונן לא לדאוג, כשיגיעו לתחנה הוא (השוטר יניב) יתן לו לעשן. כשהגיעו לתחנה לאחר כשעה או שעתיים, החל המתלונן לבעוט ולדפוק בדלת תא המעצר ולגרום לרעש ממש חזק. היומנאי, שהיה הנאשם (העד הצביע על הנאשם באולם) ביקש מהמתלונן להפסיק לעשות רעש.

לדברי העד, "אז קרה מה שקרה", הנאשם הוציא את המתלונן מהתא, הצמיד אותו לתא, תפס אותו בצווארון ונתן לו סטירה. לדבריו, אינו זוכר מי השוטר שפתח את תא המעצר ואינו זוכר מי היה השוטר הנוסף, שליווה את הנאשם בכניסתו לתא המעצר. לדברי העד, חשב להפריד, אך היות שראה שהשוטר הנוסף שנכנס לתא אינו מתערב, החליט גם כן לא להתערב.

לדברי העד, ישב ליד היומנאי והיה קורא בקוראן. דלת המעצר נמצאה בערך 3 מטרים לימינו. דלת היומן היתה תמיד פתוחה ולכן יכול היה לראות. לדברי העד, ראה שהשוטר פתח את תא המעצר, הוציא את המתלונן, תפס אותו מהצווארון בשתי הידיים ונתן לו סטירה.

לדברי העד, היה שוטר נוסף שפתח את הדלת, הוציא את העצור - המתלונן, ואז הנאשם תפס את המתלונן בצווארון.

לדברי העד, העצור - המתלונן, היה "מקלל הרבה וצועק ממש ועושה רעש בדלתות", הנאשם ביקש ממנו יותר מפעם

אחת לשתוק, להפסיק את הרעש.

לדברי העד, לאחר שהמתלון קיבל את הסטירה הוא אמר, שכולם ראו מה שקרה ושהוא יתלון על כך.

לדברי העד, הנאשם הרגיש מושפל והמתלון הפסיק לעשות את הרעש.

העד לא זכר מי היה השוטר הנוסף שפתח עם הנאשם את דלת המעצר, לדבריו, היה זה, ככל הנראה, שוטר בשם ניקולאי או בשם יבגני.

לדברי העד, אינו מכיר את המתלון אישית והפעם הראשונה שראה אותו היתה כשאסף אותו, ביחד עם השוטר יניב, לתחנת המשטרה.

לדברי העד, הנאשם "קסם של בחור", אינו בעייתי, תמיד רגוע, אך זכור לו שבאותו היום הנאשם אמר למתלון, שיש לו כאב ראש מהרעש (עמ' 28 ש' 2).

העד שלל מעשי אלימות נוספים כלפי המתלון פרט לדחיפה ולסטירה. כשנשאל העד מדוע היו מספר פעמים בהם נמנע מלהתייב לחקירה במח"ש, השיב, כי אביו הציע לו, שלא להסתבך. לדבריו, לבסוף פנה אליו מתנדב נוסף, שהיה בחקירה ומסר את שמו של העד כמי שהיה נוכח באירוע וכן התקשר אליו קצין המתנדבים בשם מיכה ואמר לו שהוא צריך לבוא לתת עדות.

בהמשך עדותו (עמ' 9 ש' 16 - 18) מסר העד לפתע, כי הנאשם היה "ממש עצבני וקצת אלים", לאחר שהיכה את המתלון.

בחקירתו הנגדית, נשאל כמה זמן לפני האירוע החל להתנדב במשטרה והשיב, כי אינו זוכר כמה חודשים זה היה (בהמשך החקירה הוברר, כי העד החל התנדבותו בתאריך 07.08.16). לדברי העד, המשיך להתנדב עד סוף 2018 והפסיק כי היה לו "משהו יותר חשוב בבית". לדבריו, בתחילת התנדבותו התלהב והיה מתנדב הרבה פעמים בשבוע אך לאחר מכן זה התחיל לשעמם לו ואז התנדב פחות.

לדבריו, בשעת התנדבותו היה לובש בגדים אזרחיים עם וסט קטן צהוב שכתוב עליו "משטרה".

לדברי העד, ביום האירוע התנדב משעה 09:00 עד השעה 18:00 לערך והאירוע היה בין השעות 11:00 עד 14:00, היתה שמש בחוץ.

העד אישר, כי במתחם היומן בתחנה רשאים להיכנס ראש המשמרת והיומנאי בלבד. למרות זאת, לדבריו, ישב גם הוא

בתוך המתחם של היומן.

העד עמד על כך שבזמן האירוע קרא בספר הקוראן ולדבריו לא התעסק במכשיר הטלפון שלו.

העד שלל האפשרות, שדיבר עם מישהו על נושא החקירה וכשנשאל במפורש, האם דיבר עם המתנדב סאמח אלקרינאוי השיב, שסאמח ידע על האירוע, כי גם הוא היה בחקירה, אך לא שוחח עמו על האירוע. לדבריו, אותו סאמח הוא שמסר לו שמחפשים אותו לחקירה והם שירתו יחד אך אינם חברים טובים.

העד טען, כי אינו יודע כמה תאי מעצר יש בתחנה ואינו מכיר את נוהלי הוצאת העצורים. כשעומת עם כך, שכאשר מוציאים עצור מהמעצר ופותחים את דלת המעצר הפנימית - הדלת החיצונית חייבת להיות סגורה השיב, כי היא היתה פתוחה. גם אם יש נוהל, לא כולם "עושים את הנהלים האלה".

העד עמד על כך, שאין לו קרבה למשפחת אלקרינאוי, שהיא משפחה ערבית שהגיעה ממצרים, והוא אינו אוהב את המשפחה הזאת.

כשנשאל מדוע הפסיק העד את התנדבותו השיב, כי ההתנדבות גרמה לו לסכסוכים אישיים ולמריבות עם אחיו, שזרקו אותו מהבית (עמ' 15 ש' 14 - 17).

לדבריו, השוטר הנוסף, שהגיע לסייע לנאשם, הוא שפתח את שתי דלתות המעצר.

העד לא זכר, עם איזו יד סטר הנאשם למתלונן.

לדברי העד, המתלונן השתולל בטרם קיבל את הסטירה ולאחר שקיבל אותה - נרגע.

כשנשאל, האם המתלונן השתולל כאשר הנאשם החזיק בו השיב בחיוב והוסיף: "האירוע היה לפחות לפני שנתיים שלוש, בשנתיים האלה קרו אלף מקרים שהיו יותר חשובים, אני לא זוכר" (עמ' 17 ש' 22 - 23). עם זאת, הוסיף כי אירוע זה היה אירוע הסטירה הראשון שאותו ראה.

בהמשך, נשאל האם האירוע נחרט לו בזיכרון והשיב: "לא. כי יש הרבה דברים. תאמין לי, כל מה שהיה בשנים האלה, אני לא יכול לזכור דבר כזה" (שם, ש' 29 - 30). עוד הוסיף, כי אינו זוכר טוב את המקרה היות ש"השוטר לא התייחס ברצינות לכל מה שהיה".

כשנשאל, כמה סטירות קיבל המתלונן השיב, כי אינו זוכר - "אחת או שתיים". אף אינו זוכר האם ניתנו באמצעות כף היד

או גב היד.

כשנשאל העד, האם המתלונן היה אזוק כשהוצא מהתא השיב, כי מבחינה הגיונית, לא נראה לו שמוציאים עצור מהתא כשאינו אזוק ואז הוסיף, שהוא זוכר שהיה אזוק מקדימה.

כשעומת העד עם כך, שבמח"ש מסר שלדעתו השוטר הנוסף שהיה במקום היה ניקולאי השיב, שהוא מתלבט בין יבגני לבין ניקולאי ואינו זוכר מי זה היה בדיוק.

העד מסר, כי לא שמע את הנאשם אומר למתלונן שאם ישוב על התנהגותו הנאשם "ידחוף לו מקל לתחת". אף לא ראה שהנאשם מכה את המתלונן בעכוזו.

כשנשאל, האם הנאשם לבש מדים אותו היום, השיב, שאינו זוכר. כשנאמר לו, שיומנאי לובש מדים, שהם אחרים מאלה שלובשים הסיירים השיב, כי: "... ואפשר שתלך לאיזה תחנה ותמצא יומנאי עם מדי עבודה, כמו שאומרים מדי ב'", אך סביר להניח, שהנאשם לבש מדים באותו היום.

לדבריו, בזמן מסירת אמרתו במח"ש - התקשה בעברית והמילים - "זמן מה" לא נאמרו מפיו אלא, החוקר "השתמש במושג שלו". עם זאת, בשנים האחרונות השתפרה העברית שלו.

בחקירתו החוזרת, נשאל למה התכוון בכך שאמר, שאינו זוכר טוב את המקרה והשיב, כי אינו זוכר הכל מאה אחוז אך זוכר "מה שבולט לעין".

סקיצה שערך העד הוגשה וסומנה ת/1.

ע.ת. 3, רס"ר יבגני קוטיק, סיפר, בחקירתו הראשית, כי משרת במשטרה כ-11 שנים (בזמן מסירת עדותו).

בפתח עדותו מסר, כי ביום האירוע לא היה כלל בתחנה.

לדברי העד, בחקירתו במח"ש הוצגה לו תמונת המתלונן והוא מסר, שהוא מכיר את פניו וזאת משום שהמדובר בפנים של משפחה ש"מוכרת בתחנה", אך יתר הדברים שמסר בחקירה היו "טעות אינמה", אך זאת עובדה, שבאותו היום לא היה כלל בתחנה.

לדבריו, בחקירה במח"ש אמר, שאינו זוכר אם עבד ביום האירוע (התאריך נאמר לו על ידי החוקר ע.ת. 4) והוא הציג

לחקר תכנית עבודה לפיה באותו היום היה בעבודה בתשלום. לדבריו, יש לו גם צילום מסך של שעון הנוכחות.

העד אישר, כי מסר במח"ש שהשוטר שרון (הנאשם) שמר על עצור בחדר עצורים, שהוא חדר המתנה לפני החקירה ולפני שמכניסים אותם לתא, כשבמהלך השמירה על החשוד התגלע ויכוח ביניהם, אותו עצור דרש מספר רב של פעמים לצאת מתא ההמתנה, לא נשמע להוראות השוטר ולאחר דין ודברים, בו הוסבר לעצור, שאינו רשאי לצאת החוצה ושהוא חייב לשבת ולהמתין לחקירה, ליווה אותו הנאשם לספסל ההמתנה, הושיב אותו (נשמע רעש של "הושבה"), החלו קללות הדדיות, כשהעצור מקלל, מסלים את המצב ומחמם את האווירה, השוטר אמר לעצור: "בן זונה, מה אתה חושב אתה בבית?" אך העצור המשיך לקלל ואז העד יצא מדלת היומן לכיוון חדר המעוכבים וביקש מהשוטר - הנאשם - להירגע ולא להיגרר אחר העצור. הנאשם נרגע וחזר ליומן. העד לקח את העצור החוצה, לעבר הדלתות, מחוץ ליומן, למדרגות הכניסה של התחנה ושם הרגיע אותו והסביר לו, שהוא רשאי לפנות למח"ש.

לשאלה מדוע היה עליו לפנות למח"ש השיב העד, כי אינו יודע, אך העצור היה עצבני ולכן הציע לו זאת. כשזווענן זכרונם השיב, כי העצור אמר לו שהנאשם סטר לו.

לדברי העד, לפי מה שסיפר במח"ש, אכן הגיע ליומן לאחר עבודה בשכר, נכנס לשם כדי להעביר מייל או להדפיס משהו. הוא לא זכר מי היה היומנאי אך מסר, שכנראה היה זה הנאשם.

לדברי העד, לא היתה אלימות או תקיפה כלשהי במקום לפי מה שהוא הבחין אלא הכל היה מילולי והוא אינו בטוח כלל שהיומנאי היה הנאשם.

העד חזר ועמד על כך, שהוויכוח עם העצור נגע לכך שהעצור רצה ואף התעקש בכוח לצאת, והוא אף התקרב לכיון השוטר "כמעט פנים אל פנים". לדבריו, הסיבה לכך שרצה לצאת היתה כדי לעשן סיגריה.

לדבריו, רישום העבודה בשכר בדוח הנוכחות מוזן על ידי מי שמזמין את העבודה בשכר - רכז הסיוור, ואין לו שליטה על רישום זה. הזנת הנתונים מתבצעת באמצעות מערכת "שירת הסירנה" ומועברת אוטומטית לדוח הנוכחות ולרישום העבודה בשכר. העד אינו מוסמך להזמין נתונים אלה.

לבקשת המאשימה, הוכרז העד כ"עד עוין", והמשך חקירתו התנהלה בדרך של חקירה נגדית.

העד מסר, שבכל יום, יש עצורים הטוענים שמישהו סטר להם ואף יומיים לפני מסירת העדות היה עצור שטען כך. חקירתו במח"ש היתה מספר חודשים לאחר האירוע והיות שיש "מיליון אירועים כאלה עם עצורים" הוא כנראה בלבב בין האירועים, אך כעת מבקש שלא לגרום להטעיה בבית המשפט.

אמרת העד הוגשה מכוח סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 וסומנה - ת/2.

באמרתו מסר, כי אינו יודע מדוע זומן למח"ש. כשהוצגה לו תמונת המתלון מסר, כי זוכר שראה אותו בתחנה, מחוץ לתא העצורים, אך אינו יודע מדוע היה שם. כשהוא (העד) נכנס לתחנה, היה המתלון אזוק בידיו בחדר ההמתנה, במעבר בין תא המעצר ליומן, זה חדר של מעוכבים שיש בו ספסלים.

המתלון היה בהמתנה לפני חקירה והיה שוטר ששמר עליו. כשנשאל מי שמר עליו השיב, כי אם אינו טועה - היה זה הנאשם.

העד לא זכר, מי היה היומנאי באותו היום.

העד מסר, כי ישב ביומן, רשם דוח פעולה או מייל ושמע צעקות מחדר המעוכבים. הצעקות היו של המתלון, היה ויכוח בינו לבין הנאשם, העד אינו זוכר מה המתלון רצה, הוא רצה לצאת אולי לשירותים, הנאשם ביקש ממנו מספר פעמים לשבת ואז החלו ויכוח וצעקות, שניהם צרחו אחד על השני והעד קם להרגיע את שניהם. המתלון קם על רגליו, אחרי מספר פעמים שהנאשם אמר לו, שהוא עצור ושירגע. המתלון אמר שהוא רוצה לצאת. הנאשם השתמש בכח כדי להושיב את המתלון. העד לא ראה דחיפה או תקיפה מצדו של הנאשם. המתלון לא נשמע להוראות הנאשם. העד לקח את הנאשם החוצה שירגע ואחר כך דיבר גם עם המתלון ואמר, שאם יש לו טענות על המשטרה הוא מוזמן לפנות למח"ש.

העד עמד על כך, שלא ראה תקיפה ולדבריו - אם היה רואה תקיפה היה מדווח לפיקוד.

כשנשאל, האם בטוח שישב ביומן השיב שכן. כשנשאל, האם היה יומנאי באותו היום השיב, כי אינו זוכר, הוא אמנם זוכר את הסיטואציה עצמה אך מנסה לזכור מה עשה באותו יום. כשנאמר לו על ידי חוקר מח"ש, כי מחומר החקירה עולה, כי המתלון היה בתא העצורים ולא בחדר המעוכבים השיב: "אני זוכר שהיה מקרה של עצור מחוץ לתא" (ת/2 - ש' 49 - 50).

העד מסר, כי נראה לו שבאותו היום היה בעבודה בשכר בתחנה.

כשנשאל האם ישנו שוטר נוסף שנראה רוסי עם עיניים כחולות השיב כי קיים אחד כזה ושמו ניקולאי.

חוקר מח"ש הטיח בפני העד, כי על פי חומר הראיות, הוא (העד) סייע לנאשם להוציא את המתלון מתא העצורים, הוביל אותו כשהוא אזוק ואז הנאשם יצא מהיומן, סטר למתלון 4 סטירות רצופות ונתן לו אגרוף לישבן, כל זאת כשהוא (העד) מחזיק את המתלון. העד עמד על כך, כי הוא לא הוציא את המתלון מתא המעצר; לא הוביל אותו; עוד הוסיף, כי אם היה עושה זאת - לא היה מאפשר לאף שוטר להתקרב או לתקוף אותו. העד עמד על כך, כי לא ראה הפעלת כח למעט תפיסת המתלון בכתפיים והושבתו על כיסא.

כשנשאל, בנוגע לשעת האירוע - מסר, כי היה זה בין השעות 12:00 עד 16:00, באור היום.

לדבריו, מהמקום בו ישב ביומן אין קשר עין עם המקום בו עמדו הנאשם והעצור (המתלונן), כי יש קיר מחיצה, רק כאשר יצא מהיומן לכיוונם - יכול היה לראות אותם (שם, ש' 87 - 88).

כשנשאל העד - מי עוד שמר על המתלונן פרט לנאשם, אם לא היה זה העד עצמו - השיב, כי יתכן שאף אחד לא שמר עליו, פרט ליומנאי.

העד מסר, כי יתכן שמחצית השעה לאחר ש"העסק נרגע" - הוביל את המתלונן לחקירה, אך הוא אינו בטוח בכך.

לדבריו, המתלונן אמר לו, שמעוניין ללכת למח"ש, בגלל הנאשם ואמר לו שהנאשם סטר לו, אך לא דיבר על אגרופ.

בהמשך, נזכר העד, כי הסיבה שהמתלונן רצה לצאת מחדר המעוכבים היתה בשביל סיגריה, וכי הנאשם אמר לו, שאם לא יירגע - לא יקבל סיגריה בכלל. העד שלל את האפשרות, שהנאשם אמר למתלונן: "אם לא תירגע אדחוף לך מקל לתחת". אך הנאשם אמר לו: "בן זונה, מה נראה לך שאתה בבית?".

לדבריו, הנאשם שוטר ותיק והעד יכול ללמוד ממנו. כששוחח עמו אמר לו, שלא היה צריך להיגרר אחר מילים.

בחקירתו הנגדית, מסר העד, כי בתאריך 24.11.16 היה ביום עבודה בשכר ולמחרת - בתאריך 25.11.16 היה ביום מנוחה. העד עמד על כך, כי אין לו שליטה על רישומים אלה.

העד אישר שוב, שאירועים מסוג זה שעצורים או מעוכבים מבקשים סיגריה או מבקשים לצאת מהתא - קורים כמעט כל יום וכי יכול להיות שהתבלבל בין אירוע זה לבין אירועים אחרים.

לדבריו, בחקירה במח"ש היה זה החוקר ע.ת. 4, שהעלה בפניו את שמו של הנאשם והוא מסר, שאינו בטוח בכך.

לדברי העד, למשפחתו של המתלונן מבנה גוף וצוואר ייחודיים. כשנשאל, מדוע לא מסר, בהכנתו לעדות, כי לא עבד באותו היום השיב - כי לא אמר זאת עד שהיה בטוח בכך.

לשאלות בית המשפט מסר העד, כי נפוץ מאוד שעצורים או מעוכבים טוענים שהוכו על ידי שוטר, לפעמים יש אמת בדברים ולפעמים אין, לפעמים המדובר באנשים שאומרים זאת כי אינם מקבלים משהו.

לדברי העד, בחקירה במח"ש נאמר לו, שהאירוע היה ביום 24.11.16. ביום זה היה בעבודה בשכר אך במסגרתו זו, יתכן שהוא יגיע לתחנה, כדי לצאת לפעילות מטעם גורם חיצוני וגם יחזור אליה לאחר מכן למילוי טופס עבודה בשכר ודוחות. אך ביום האירוע עצמו - לא עבד כלל.

לשאלה, האם יתכן, שגם ביום, בו לא עובד יקראו לו לסיוע דחוף השיב, שבמקרה כזה - היה מעביר כרטיס ומדווח, שעבד ביום חופש. עוד הוסיף, כי אם אינו מדווח על כך שהגיע לעבודה - עלולה להיות בעיה בנוגע להיותו מבוטח.

העד לא יכול היה לזכור - מדוע היה בחופש באותו היום.

בחקירה חוזרת למאשימה בעקבות שאלות בית המשפט, נשאל, האם העביר דיווח על המקרה למח"ש והשיב, שאינו נוהג להעביר דיווח אם אינו מבחין בעבירה.

בחקירה חוזרת להגנה בעקבות שאלות בית המשפט, מסר, כי ישנם שני סוגי ימים בהם לא יגיע לעבודה, ח"ש, שהוא חופש מתוכנן ופגרה - אלו שני ימי מנוחה שמגיעים לו. יום האירוע היה יום מנוחה ולא יום ח"ש.

ע.ת. 4, חוקר מח"ש טארק אבו טהה, סיפר, בחקירתו הראשית, כי משרת כחוקר מח"ש (נכון למועד מסירת עדותו).

העד קיבל דיווח על האירוע מע.ת. 5 - החוקר, רנ"ג שי מלול (ראו ת/12).

העד ניסה לבדוק, האם ניתן לאתר מצלמות המתעדות את האירוע, אך מבירור שערך עלה, שהסרטונים נשמרים למשך 48 שעות בלבד (ראו המזכר ת/5).

העד גבה אמרה מהנאשם; ערך עימות בינו לבין המתלונן.

העד פנה לקצין המתנדבים ושאל אותו באשר למתנדבים ממשפחת אלקרינאוי. קצין המתנדבים מסר לעד, כי המתנדבים שהיו באותו היום בתחנה - שמם סופיאן אלטורי ומחמד אלקורעאן. מתנדבים אלה שהו בתחנה מהבוקר עד השעה 19:00 ולאחר שעה זו החליפו אותם יאסר סולב ויאסר אל עובר. קצין המתנדבים מסר, שיש בתחנה לפחות 10 מתנדבים ממשפחת אלקרינאוי, אך אף אחד מהם לא עבד באותו היום. בהמשך, פנה העד למתלונן, בנסיון לאתר את המתנדבים שעבדו בתחנה, והמתלונן מסר לו, כי נראה לו ששניהם ממשפחת אלקרינאוי, לגבי אחד - הוא בטוח ולגבי השני - שישב ביומן - הוא "דומה למשפחת אלקרינאוי". אחיו של המתלונן מסר לעד את מס' הטלפון של אותו מתנדב נוסף (ראו המזכר ת/6).

העד פנה למתנדב איוב אלקרינאוי שאישר, שהוא מתנדב בתחנה. בהמשך, פנה העד לשוב לקצין המתנדבים ושאל, האם יתכן שאיוב התנדב בתאריך המדובר למרות שאינו רשום וקצין המתנדבים אמר ש"יכול להיות" (ראו המזכר ת/7).

העד פנה לרכז הסיור בתחנת רהט - שרון חרמון, שאל מי השוטרים ומי המתנדבים שעבדו בצהרי יום 25.11.16. רכז הסיור השיב, ש"במשמרת הבוקר השלדית, הנמשכת עד השעה 19:00 עבד השוטר יניב שטנקר, ביחד עם שני מתנדבים - יאסר סולב ויוסף אלעזר". בניידת השניה - עבדו השוטרים מוגס מסקנו וניקולאי. ביומן - עבד הנאשם ולאחר מכן החליף אותו השוטר אילן בן חמו שהוא עם "שיער שטני ועיניים ירוקות". גם רכז הסיור מסר שיתכן שהמתנדב איוב אלקרינאוי שהה בתחנה והדבר לא נרשם (ראו המזכר ת/8).

העד פנה מספר פעמים למתנדב איוב אלקרינאוי. אותו איוב מסר לו, שאינו מעוניין להגיע למסור עדות כי אינו רוצה להיות מעורב. כשביקש ממנו לספר מה היה, השיב, שהוא נכנס לתחנה וראה, שכואבת למתלונן הבטן ושרוצים לפנות אותו לבית חולים. בהמשך, פגש באחיו של המתלונן והאח אמר לו, שהרביצו לאחיו (המתלונן) בתחנה. אותו איוב השיב לו, שאף אחד לא הרביץ לאחיו בתחנה. לאחר מכן, חדל איוב לענות לטלפון של העד, ורק לאחר שפנה לקצין המתנדבים, וקצין המתנדבים הודיע לאותו איוב, שאם לא יופיע לחקירה במח"ש - "לא יוכל עוד להתנדב" - נקבע איתו מועד לחקירה (ראו המזכר ת/9).

העד פנה, מספר פעמים, למתנדב יאסר סולב, אך לא היה מענה מצדו. גם קצין המתנדבים מסר לו, שהמתנדב אינו עונה. בעקבות פניה נוספת לקצין המתנדבים - נתבקש המתנדב להתקשר לעד ולאחר שהתקשר - תואם עמו מועד החקירה (ראו זכ"ד ת/10).

העד שוחח עם המתנדב סאמח אלקרינאוי, אשר מסר לו, שדיבר עם המתנדב יאסר סולב - ע.ת. 2 - אשר מסר לו, שהיה עד לאירוע בתחנה.

במהלך עדותו של עד זה, החל הסיגור להפנות כלפיו שאלות אישיות, שאינן רלוונטיות, באשר למוצאו האתני ולחיי הפרטיים, תוך שאלות בדבר אינטרס אישי או קשר משפחתי למי מהמעורבים בתיק. בית המשפט פסל שאלות אלה והסיגור הודיע, כי בנסיבות אלה - לא יחקור עוד את העד.

לאחר מכן - פנה הסיגור בבקשה בכתב וטען, כי פעל "בלהט הרגע" ובחר להפסיק את חקירתו של העד, התנצל על האופן בו נהג וביקש להשיב את העד לחקירה נוספת. בית המשפט נעתר לבקשה בכפוף להפקדת ערבון בן 4,000 ₪ להבטחת תשלום הוצאות לטובת אוצר המדינה. משהופקד הערבון - זומן העד מחדש.

בהמשך חקירתו הנגדית, מסר העד, כי המתלונן תיאר את מי שתקף אותו כ-"בעל גובה ממוצע, גוף מלא, קירח, נראה לי שיש לו נקודת חן בפנים, בעל גוון עור שחום". לדבריו, הנאשם עונה על התיאור.

עוד טען המתלונן, כי הותקף לפני העימות. העימות החל בשעה 17:39 והדבר תאם את השעות המשמרת בהם היה נוכח הנאשם. כשעומת עם כך, שהמתלונן טען, באמרתו, שהעימות בינו לבין היומנאי החל לאחר השעה 18:00 או 19:00 וכי בשעה זו, יתכן שהנאשם כבר לא היה במשמרת השיב, כי התקיפה היתה לפני העימות וכי יש בנמצא נתון ברור מתי החלה סדרת העימותים.

כשנשאל העד בנוגע לאפשרות, כי המתלונן הותקף על ידי שוטר כהה עור אחר והופנה לזכ"ד ת/8, ממנו עולה, כי היו, באותה המשמרת, שוטר נוסף ממוצא הודי - יניב שטנקר וכן הסייר מוגס מסקנו - שניהם כהי עור, השיב - כי כל אחד מהנוכחים בתחנה נחקר על ידו וכי השוטרים האחרים הם שוטרי סיור ולא היו ביומן.

העד אישר, כי גם לאחר כלל החקירה שניהל, לא עלה בידו לאתר את זהותו המדויקת של מי שהוציא את המתלונן מתא המעצר ביחד עם הנאשם. לדבריו, זומנו לחקירה, בעניין זה, מספר שוטרים - כל אחד מהם תואם את התיאור שמסר המתלונן - ניקולאי, לביא בורנשטיין וכן ע.ת. 3 - יבגני קוטיק, אך כולם הכחישו, שראו את האירוע. לדברי העד, קיימת אפשרות שיבגני קוטיק השמיט פרטים מסוימים מעדותו.

כשנשאל העד, מדוע לא נערך מסדר זיהוי בתיק זה השיב, כי לא היה צורך לאור זיהויו של הנאשם במהלך העימות.

העד אישר, כי הוא שהסיע את המתלונן לעימות וזאת, בהפסקה בת 40 דקות לאחר סיום חקירתו של הנאשם. זאת, היות שבמח"ש אין סיירים והחוקר עושה את הכל. לשאלה, האם שוחח עם המתלונן במהלך נסיעה זו והכין אותו לעימות השיב, כי אינו יכול לזכור על מה דיבר איתו וזאת לאור הזמן שחלף, אך מן הסתם אמר לו, שמוביל אותו לעימות ושאל אם מסכים לכך.

לשאלה, מדוע לא חקר את אחי המתלונן בחשש לשיבוש מהלכי משפט, לאחר שעלה מעדותו של המתנדב איוב אלקרינאוי, כי האח לחץ עליו להעיד נגד הנאשם ולומר שהוא ראה את המכות - השיב, כי האח לא היה נוכח באירוע וכי יתכן שהמתנדב איוב "מתבלבל בבן אדם".

העד, עמד על כך, שאף אחד מהעדים בפרשה אינו קשור למשפחתו או לרעייתו וכי אין לו כל אינטרס לפגוע בנאשם.

ע.ת. 5, רנ"ג שי מלול, סיפר, בחקירתו הראשית, כי משרת כחוקר בתחנת משטרת רהט (נכון למועד מסירת עדותו) כ-11 שנים ומשרת במשטרה (נכון לאותו מועד) 24 שנים.

לדבריו, נעצר המתלונן בחשד לזריקת רימונים וסכסוך בין אחים מבני משפחתו.

לאחר עימות שנערך, כשהוא מוביל את המתלונן לתא המעצר - אמר לו, שהשוטר ביומן נתן לו מכות, בגלל שביקש סיגריה. השניים עברו ליד היומן. המתלונן הסתכל לכיוון היומן ואמר לו שזה היה שוטר כהה עור "כoshi כזה". באותו זמן, ישב ביומן שוטר אחר, כהה עור והעד שאל את המתלונן האם זהו השוטר (למיטב זכרונו המדובר היה בשוטר בשם יאן) והנאשם השיב שזה לא אותו שוטר ושאותו שוטר אינו נמצא ביומן, כנראה התחלפה משמרת. העד הכניס את המתלונן לתא וכשיצא מהתא דיווח לקצין התורן יוסף (ספי) דהאן.

לדברי העד, המתלונן אמר, שהשוטר נתן לו סטירות, או בלשונו - כאפות.

לדברי העד, מסר לו המתלונן, שמי שהיכה אותו היה "שחור - כושי".

המתלונן דיבר עברית רהוטה, במבטא בריטי.

כשנשאל, האם המתלונן השתמש במילה שחור או כושי, השיב שאינו זוכר בדיוק אבל הוא השתמש במילה "שחור".

לשאלה, מדוע העביר העד את הדיווח למח"ש בתאריך 01.12.16, כשהאירוע היה בתאריך 25.11.16 השיב, כי אינו יכול לתת הסבר חד משמעי, יתכן ששכח לרשום את המזכר בשל לחץ עבודה, יתכן שמיהר הביתה כי המדובר היה בערב שבת. לאחר מכן טען שנזכר בהשתלשלות העניינים. לדבריו, ביום בו רשם את המזכר היתה הארכת מעצר למתלונן ובדין הארכת המעצר החל אביו, XXX- לצעוק עליו (על העד) שהוא (העד) "מחסל את כל המשפחה שלהם" וכי בשל דברים אלה הוגדר העד כמאויס, למרות שהוא עצמו לא התייחס לאיומים וראה בהם "קשקושים". לדבריו, אבי המתלונן אמר לו גם: "אני אגיד לאשתך מה אתה עושה" ואז הטיח בו: "אתם מרביצים לבן שלי, מה עשית בגלל זה". לדברי העד, השיב לאבי המתלונן: "נכון, הבן שלך אמר שהרביצו לו, אני אעביר את זה למח"ש" ובעקבות זאת, רשם את המזכר.

לאחר שרוענן זכרונו של העד הוסיף, כי אמר לאבי המתלונן, שהוא יכול לפנות למח"ש.

לדבריו, כאשר העביר את הדיווח לקצין יוסף (ספי) דהאן יתכן שתיבל את דבריו במילים "השוטר האהבל". לדבריו, השתמש במילים אלה מול החשוד היות שהגיע עם החשוד לנקודה מסוימת בה חש, שהוא "מתחיל להיפתח" בחקירה ופתאום הוא נסגר.

בחקירתו הנגדית מסר, כי לא סיפר על המקרה למפקדו הישיר, קצין החקירות שמעון זוהר, היות שהדבר אינו נדרש, נדרש רק להודיע למח"ש והוסיף, שהוא (הכוונה לנאשם) הרס לו את החקירה עמ' 20 ש' 25 - 26).

העד אישר, כי לא רשם בהודעה למח"ש ת/12 - כי ידע את הקצין התורן - יוסף (ספי) דהאן וכי אינו זוכר היכן מסר לאותו קצין את הדיווח, האם במשרדו או ביומן התחנה.

לשאלה, מה היה קורה אם אבי המתלונן לא היה פונה אל העד בבית המשפט, האם עדין היה מעביר דיווח למח"ש השיב: "את התשובה הזאת לא נדע אף פעם" והוסיף כי הוא בן אדם, ויכול להיות שהוא שוכח (עמ' 22 ש' 8 - 11).

לשאלה בדבר החשד המדויק שהיה כלפי המתלונן השיב, כי המדובר היה בזריקת רימוני הלם וסינוור על בן משפחה.

לשאלות בית המשפט מסר העד, כי "אינו פסיכולוג" אך לא ראה סימנים מיוחדים אצל המתלונן, בהתנהגותו, כגון פחד או מצב נפשי, המעידים על כך שהוכה וגם לא סימני חבלה.

העד אישר, כי המדובר במתלונן, שחרף היותו באותה העת - קטין, כבר נחקר אצלו בעבר.

כשנשאל, אם גם בעבר העלה אותו מתלונן טענות כלפי שוטרים השיב, כי לא התלונן בעבר על אלימות אך כמה חודשים לפני מסירת עדותו חקר אותו בגין עבירות נשק ואז המתלונן אמר לו "אתה נופל עלי בגלל שגרמתי לך להעיד נגד חבר שלך".

עוד הוסיף על מקרה, בו חקר את המתלונן כעד, במסגרת אירוע שוד והמתלונן סיפר לו, שהזמינו אותו להעיד על הסיפור שהיה במעצר והוא אמר שלא בא לו ללכת "עזוב, נגמר".

בחקירה חוזרת להגנה בעקבות שאלות בית המשפט, מסר העד, כי המתלונן היה בן 17 בזמן חקירתו.

עד כאן - ראיות התביעה.

ראיות ההגנה

ע.ה. 1 - רפ"ק יוסף (ספי) דהאן, מסר, בחקירתו הראשית, כי משרת במשטרה (נכון למועד מסירת העדות) כ-17 שנה וכי במועד האירוע שימש כקצין הסיור בתחנת רהט. במועד מסירת העדות - שימש העד כמפקד נמל התעופה רמון, בסמוך לאילת ועל מנת למנוע ממנו לנסוע פעם נוספת לבית המשפט - נעתר בית המשפט לבקשת ההגנה, לשנות סדר הראיות ולאפשר שמיעת עדותו טרם שמיעת עדות הנאשם.

העד מסר, כי עד לפניית הסניגור אליו - לא ידע כלל על האירוע נושא כתב האישום.

כשהוטח בעד במפורש, כי החוקר ע.ת. 5, מסר, שדיווח לו על האירוע ביום בו אירע השיב, כי לא קיבל דיווח כזה.

עוד טען, כי תמוה, שבדיווח של החוקר ע.ת. 5 למח"ש לא הוזכר שמו של העד, כמי שקיבל דיווח קודם לכן.

העד הוסיף, כי בהתאם לתיעוד במערכת "שירת הסירנה", לאחר שהמתלונן הוחזר לתאו - במסגרת משימותיו של העד כקצין תורן - ערך ביקורת בתא המעצר. בתא המעצר היה עצור בודד - המתלונן, אשר נשאל על ידי העד, אם הכל בסדר והשיב בחיוב, תוך שלא ציין דבר על כך שהותקף או כל אירוע חריג אחר.

העד הוסיף, כי מקפיד על הנחלת ערכים לשוטרים שתחת פיקודו וכי לא פעם העביר דיווח על טענות בדבר הפעלת אלימות על ידי שוטרים, כך שאם היה עובר אליו מידע כזה - היה מדווח על כך.

העד הוסיף, כי בהתאם למפורט במערכת "שירת הסירנה", מי שהוציא את המתלון לחקירה - היה החוקר ע.ת. 5 והנאשם, כיומנאי, הוא שהזין את הדיווח למערכת.

העד הוסיף, כי אם היה מתקבל דיווח על האירוע מפי המתלון או מפי החוקר ע.ת. 5 - ניתן היה להוציא את התיעוד מהמצלמות בזמן אמת.

בחקירתו הנגדית, אישר העד, כי כאשר נכנס לערוך את הביקורת בתא המעצר - היומנאי מתלווה אליו היות שאסור להיכנס לבד לתא, פותחים דלת אחת ונכנסים למסדרון הפנימי, שם ממתינ היומנאי, וכשפותחים את הדלת השנייה - היומנאי נשאר מחוץ לדלת ומלווה אותו במבט כשהוא משוחח עם העצור.

לדברי העד, היומנאי שהיה בזמן בו נערך לעשות את הביקורת, שהיה לאחר השעה 20:00, היה אילן בן חמו. בין השעות 07:00 עד 19:00 - שימש הנאשם כיומנאי.

לדברי העד, הביקורת בתא המעצר היא חלק מתפקידיו כקצין תורן והיא מכונה "מחיצת מגן" ומדווחת במערכת "שירת הסירנה".

לדברי העד, במצב בו חוקר מבקש משוטר אחר ללוות עצור מתא המעצר - יתועד הדבר במערכת.

לשאלות בית המשפט מסר העד, כי מכיר את משפחת המתלון שהיא משפחה גדולה ברהט, אך לא הכיר את המתלון עצמו. בנוגע לזריקת הרימונים מסר, כי לצערו מדובר בלא מעט אירועים דומים מסוג זה.

העד מסר, כי עצורים רבים, בהרבה תיקים, טוענים לאלימות משטרתית.

לדברי העד, בעת הוצאת המתלון אל החוקר ע.ת. 5 - מי שליווה את החוקר ע.ת. 5 שנכנס לתא המעצר לקחתו - היה הנאשם.

הפלט המדובר ממערכת "שירת הסירנה" - הודפס באופן שאינו ניתן לסריקה ולפיכך - הוגש, בהמשך ההליך, באמצעות המאשימה, הפלט המלא, אך היות שהגשתו נתבקשה על ידי ההגנה - סומן נ/6.

בהתאם לפלט נ/6 - נקלט המתלון לראשונה במעצר התחנתי ביום 24.11.16, שעה 16:15.

באותו הערב, בשעה 19:30 בוצעה "מחיצת מגן" (ביקור בתא המעצר על ידי קצין תורן). המתלון מסר, כי אינו חש בטוב ונלקח לבדיקת רופא. בבדיקה - נמצא מצבו תקין והוא הוחזר למעצר.

בשעה 20:00 באותו הערב - נלקח לשב"ס.

למחרת, 25.11.16, בשעה 14:40, הוחזר למעצר התחנתי.

בשעות שלאחר מכן - נערכו ביקורות שוטפות במעצר ומצבו נמצא תקין.

באותו היום, בשעה 17:21, הוציא אותו החוקר ע.ת. 5 מתא המעצר לצרכי חקירה - מסקירת הרחבת האירוע עולה, כי השתתף בו גם הנאשם, והוא שהזין את הדיווח ביומן.

בהמשך - בשעה 20:27 - הושב המתלונן לתא המעצר על ידי השוטר ישראל ג'יבלי, שגם ערך חיפוש על גופו. מהרחבת האירוע עולה, כי מי שהזין את הדיווח ביומן היה אלי בן חמו.

מספר דקות לאחר מכן - בשעה 20:39 - נערכה ביקורת "מחיצת מגן" על ידי ע.ה. 1. על פי התיעוד במערכת שוחח הקצין ע.ה. 1 עם המתלונן, אשר מסר, כי הכל כשורה. מזין דיווח זה היה גם כן היומנאי אלי בן חמו.

ע.ה. 2 - הנאשם - בחר להעיד, לאחר שהוסברו לו זכויותיו והאפשרויות העומדות בפניו.

במועד מסירת עדותו, שירת הנאשם כ-30 שנה במשטרה, בתפקידים שונים, כשבמועד הרלוונטי לכתב האישום - שימש כסייר בתחנת רהט.

לדברי הנאשם - בחקירתו הראשית - מעולם במהלך שירותו - לא הרים יד על אזרח או על עצור. אמנם, היו מקרים בהם הפעיל כוח סביר לצורך מעצר אך לא יתכן שיפעיל כוח על עצור כשהוא אזוק וגם אם יראה שוטר אחר עושה דבר כזה - ידווח על כך.

בתחנת רהט ישנם עצורים קטינים רבים ובאופן כללי קיימות בעיות משמעת לגביהם.

לעצורים בגירים - מותר לעשן, אך אסור לו לתת סיגריות לקטינים. עניין זה גורם, לא פעם, לחיכוכים עם העצירים הקטינים. זאת, היות שכלל העצירים הקטינים בהם נתקל במהלך עבודתו - היו כולם מעשנים וכולם רוצים סיגריות. העצירים הקטינים "משגעים" את השוטרים בתחנה בשל כך.

מדובר בעצירים קטינים שחלקם אלימים מאוד ועצורים בגין עבירות כגון רצח, אמל"ח, ירי, סחיטה, שבל"ר.

משמרת היומנאי - בת 12 שעות ובמהלכן כל העת מבקשים העצורים הקטינים סיגריות. חלקם מבינים שהדבר אינו

אפשרי וחלקם - מסרבים להבין. בשל כך - נאלץ הנאשם, מדי פעם, לצעוק עליהם, שיפסיקו לעשות כאב ראש.

היומנאי אחראי גם על יומן התחנה וגם על המעצר, קשה לתפקד כאחראי על היומן בשל הרעש שעושים העצורים, בין היתר בתא המעצר ישנה דלת מברזל של המקלחת והשירותים, שהעצירים "מפוצצים אותה", כלומר טורקים אותה ברעש אדיר. כל ההתנהלות המתוארת - אינה חריגה וחוזרת על עצמה.

בתפקידו כסייר - היה שייך לאגף המבצעים ולכן היו גם משמרות בהם "תפס יומן", כלומר שובץ בסידור העבודה ביומן.

סידור העבודה מועבר בסוף כל שבוע לקראת השבוע הבא ואז הוא יודע אם הוא משובץ ליומן או לסיורים.

ביום האירוע - 25.11.16 - שובץ כיומנאי. כיומנאי - עליו להגיע במדים "יצוגיים" - כחול ותכלת. כשהוא משובץ בסיור - לובש מדים שחורים, עם מצלמה ועם חגור. אם טעה והגיע למשמרת ביומן עם מדים שחורים - שולחים אותו להחליף את המדים.

שטח היומן הוא "סטריילי", אסור לאף אחד להיכנס לתוכו פרט ליומנאי. לדברי הנאשם - אפילו למפקד התחנה אסור להיכנס.

מצד שמאל לדלפק היומן קיימת דלת עם קוד ממנה נכנסים לתא ההמתנה, שם שומרים על עצורים או מעוכבים. מצד שמאל ומצד ימין - קיימות דלתות של המעצר.

כשנשאל הנאשם על ידי בית המשפט שוב מי רשאי להיכנס מאחורי היומן השיב, כי גם קצין תורן או אחראי משמרת רשאים להיכנס אך למתנדב בכל מקרה אסור להיכנס.

כאשר מוציאים עצור ממעצר - צריכים להיכנס שני שוטרים, כשיומנאי בחוץ. כך שלכל הפחות יש צורך בשלושה שוטרים. אם היומנאי נכנס לתא המעצר - ראש המשמרת צריך להחליף אותו ביומן ולהיות איתו בקשר עין. כל הכנסה של עצור, כלכלה של עצור, מתועדת במערכת "שירת הסירנה".

אם היומנאי לבד - עליו לקרוא לניידת סיור שתגיע לתחנה כדי שיהיו שוטרים נוספים.

אסור שהדלת הראשית של המעצר תהיה פתוחה ביחד עם אחד התאים, כלומר אם שוטרים נכנסים פנימה - היומנאי פותח את הדלת הראשית של המעצר, הם נכנסים, הוא סוגר את הדלת מאחוריהם ורק לאחר שהדלת נסגרה הם פותחים את דלת התאים.

בתא המעצר - אחד השוטרים אוזק את העציר, מבצע עליו חיפוש והשני מאבטח. הדרישה לשני שוטרים שנכנסים פנימה היא, בין היתר, כדי למנוע מצב של תקיפה מאחד העצורים או אינטראקציה בין עצור לבין שוטר שאינה מפוקחת.

בזמן שהשוטרים בפנים - היומנאי בחוץ בקשר עין איתם. כשהשוטרים סיימו - היומנאי מסתכל שאכן שוטר עומד מולו ולא השתלט עליו עצור ורק במקרה כזה - פותח את הדלת החיצונית של תא המעצר.

יומנאי הוא "הלב של התחנה". הוא מרשת את כל הגורמים מסביב. ביומן יש את כל הציוד - כלי נשק, רימונים, מכשירי קשר ועליו להחתים שוטרים שנוטלים ציוד, על הציוד. ליומנאי שלושה מכשירי קשר להם מאזין והוא בהאזנה על אירועים המטופלים בתחנה וגם במרחב, זאת, כדי שיוכל להזמין סיוע באירועים חריגים, כגון חבלן, זיהוי פלילי. ישנם שלושה עד ארבעה גלים מרחביים - גל פנימי של התחנה; גל אבטחה שדרכו מטפלים בכל נושא הכניסה לתחנה וכיוצא בזה. בנוסף, היומנאי מקבל את כל השיחות לתחנה. היומנאי נדרש לעדכן את גורמי הפיקוד בתחנה ואת השירות לאזרח; להפנות אזרחים שמגיעים לתחנה לגורם המתאים; ובנוסף לכל אלה - אחראי על תאי המעצר.

לדברי הנאשם, אינו יכול לזכור את האירוע הספציפי עם המתלונן, היות שאירועים מהסוג המתואר היו שגרתיים, אך ידוע לו שמעולם לא הרים יד וגם לא ירים יד בעתיד על עצור.

לשאלה - מדוע שהמתלונן יתלונן דווקא עליו השיב הנאשם, כי איתו הוא היה במגע הרב ביותר, או, כדבריו: "כי איתי הוא במגע הכי הרבה... הרי הוא נמצא בתא... למי הוא צועק ודופק בדלת? למי הוא דופק את דלת המעצר? למפקד התחנה? לקצין תורן? לסיירים בשטח? את היומנאי הוא משגע... כשהיומנאי לבד... יש עצורים שעצורים לצורך חקירה שלוש שעות, ארבע שעות, חמש שעות. יש עצורים שיום שלם שם. יש עצורים שיומיים שם. עכשיו, הוא משגע את היומנאי...".

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם את תיאורו החיצוני - כהה עור, בגובה 1.76 מ'. כן אישר, כי על פניו קיימת שומה.

הנאשם עמד על כך, כי בחקירתו במח"ש לא התייחס לאירוע ספציפי אלא מסר דוגמאות מאירועים שונים, היות שלדבריו יש הרבה עצורים קטינים ו-"כל העצורים הקטינים זה אותו סיפור". גם כאשר נאמר לנאשם, כי נקב בפרק זמן בן חודשיים מלפני המועד בו נחקר במח"ש כזמן האירוע (הנאשם נחקר במח"ש בתאריך 21.06.17) - המשיך לעמוד על כך כי המדובר היה בדוגמה, שנאמרה "בכלליות" וכי אין סיבה שיזכור את האירוע הספציפי עם המתלונן היות שהמדובר היה באירועים שגרתיים.

לדבריו, עצורים קטינים רבים מאיימים בתלונה במח"ש אם לא יתן להם סיגריות.

לדברי הנאשם, אינו מכיר את המתלונן ועד ליום מסירת עדותו אינו יודע בדיוק מי הוא.

הנאשם עמד על דבריו אלה במהלך חקירה ארוכה וגם כאשר פנה אליו בית המשפט והפנה אותו לתמליל החקירה והעימות. לדבריו - פנייתו למתלונן במהלך העימות בדברים "לא רציתי לתת לך סיגריות" היתה גם היא כללית, היות שכך הוא נוהג עם כל עצור קטין.

לדבריו, גם בחקירה במח"ש לא זכר את המקרה הספציפי או את העצור הספציפי.

באותה המשמרת המדוברת היו שלושה שוטרים שהם כהי עור ולאחד מהם גם כן היתה שומה על הפנים.

לדברי הנאשם, גם אם מאיימים עליו העצירים הקטינים בפניה למח"ש - הוא אינו מתעד זאת, היות שזו שגרה שקיימת עם כל הקטינים.

הנאשם עצמו אינו מעשן.

לדברי הנאשם, כשאדם נעצר בשטח ומובא לתחנה - הוא אינו מוכנס ישירות לתא המעצר אלא ממתין בתא המעוכבים, כשיש שוטר ששומר עליו. רק לאחר שהוא מגיע מול חוקר ומתקבלת ההחלטה לעצור אותו - ממלאים אסמכתת כליאה ואז הוא מוכנס לתא המעצר או נלקח לשב"ס.

שב"ס לא יקבל עצור אם הוא זקוק לטיפול רפואי ולכן אם עצור מתלונן על כאבים - מביאים אותו לגורם רפואי מתאים, כגון חובש ואף לחדר מיון. רק שנקבע שהוא כשיר למעצר - מחזירים אותו.

לשאלה, האם כל עצור או מעוכב פוגש ביומנאי כשהוא מובא לתחנה השיב, שהדבר לא הכרחי.

הנאשם אישר, כי דרישות העצורים לסיגריות והרעש שהם עושים עם טריקת הדלתות - הם מעצבנים ומרגיזים. אישר גם, שבמקרים אלה הוא מאיים על העצורים, שישים עליהם אזיקים, ישתמש בשוקר חשמלי ויעשה כל מה שצריך וכי הדבר הוא חלק מתפקידו.

כשעומת הנאשם עם דברי המתלונן והמתנדב ע.ת. 2, מהם עולה שהוא התעצבן מהתנהגות המתלונן ולכן היכה אותו עמד על כך - שהדבר לא היה ולא נברא.

בחקירה נוספת ברשות לסניגור מסר הנאשם, כי לא התייעץ עם עורך דין טרם חקירתו.

ע.ה. 3 - המתנדב איוב אלקרינאוי, סיפר, בחקירתו הראשית, כי משמש כמתנדב בתחנת רהט. ביום האירוע הגיע לכמה שעות של התנדבות לילה בשעה 21:30 וראה את המתלונן - אותו כינה בשם סולימאן - כשלוקחים אותו שהשוטר יבגני -

ע.ת. 3 לוקח אותו לטיפול רפואי, היות שהתלונן על כאבי בטן.

העד הוסיף וסיפר, כי אחי המתלונן, בשם XXX, התקשר אליו ואמר לו: "יש שוטר שרוצים לזייין אותי". העד שאל את האח מה קרה והאח אמר, שהוא (העד) ראה ששוטרים נותנים מכות לאחיו, העד השיב, כי לא ראה את זה ולא ישקר אלא יגיד כל מה שהוא ראה.

העד התנדב במשטרה כ-3 שנים. העד מסר גם עדות במח"ש (נ/7). שם נקב באותה גרסה, אך הוסיף שאחי המתלונן, XXX, הוא חבר שלו.

העד לא זכר, מי ישב ביומן באותו לילה. כשנלקח המתלונן למרפאה, היה עם השוטר יבגני עוד מתנדב ממשפחת אלקרינאוי. המתלונן נלקח למרפאת "ביקור-רופא" ברהט, לאחר כ-20 דקות הוחזר לתחנה ואז נלקח למתקן כליאה של שב"ס.

המתנדב הנוסף היה נמוך, רזה, כבן 17 שנים. העד לא זכר את שמו אך הבטיח לברר אותו. השוטר יבגני היה קירח, גבוה, קצת רזה עם עיניים כחולות.

לשאלה האם הנאשם הוא שרשם את העד כמתנדב עם הגעתו לתחנה השיב, שנראה לו שכן, אך אינו זוכר.

לשאלה היכן בדיוק היה כאשר יבגני הוציא את המתלונן מהתא השיב, כי היה ליד היומן, אך מחוץ לו. לדבריו, האירוע המתואר היה ביום השני בו שהה המתלונן במעצר בתחנה כי ביום הראשון הוא (העד) לא הגיע לתחנה.

העד ידע, שהמתלונן עצור על זריקת רימון.

העד לא ראה שמוציאים את המתלונן לעימותים כי הגיע לתחנה לאחר מכן.

העד עמד על כך, כי לא ראה הפעלת אלימות כלפי המתלונן. כשנערכה, במהלך חקירתו במח"ש שיחה עם קצין המתנדבים מיכאל הוברר, כי המתנדב הנוסף היה סאמח אלקרינאוי.

בהמשך חקירתו הראשית, הוסיף, כי להבנתו, כאשר XXX דיבר איתו - הוא התייחס לשוטר אחר - יניב שטנקר. XXX אמר לו, שהם בדואים וצריך "לקרוע אותו בגלל שהוא יהודי".

לדברי העד, אנשים שהם בני אותו גיל ביישוב רהט ואינם מתגוררים בריחוק - לא יתכן שלא יכירו זה את זה. כולם מכירים אחד את השני ואת XXX ואחיו מכירים בכל רהט.

לדבריו, המתלונן הוא סוחר סמים, אדם בעייתי, יורה על אנשים, כל יומיים שלושה זורק רימונים, אפילו על דודו זרק רימון. גם במועד מעצרו - זרק רימון על דודו.

לדבריו, לא קיים דבר כזה שמתנדב יכנס למתחם היומן, הדבר אסור בהחלט. מי שנכנס למתחם היומן הם שוטרים, מי שעובד ביומן או קצינים.

לדבריו, בפתח חקירתו במח"ש אמר לו החוקר - ע.ת. 4 - שהוא מכיר את משפחתו של העד ושאותו (של החוקר) נשואה עם משפחתו. החוקר ע.ת. 4 ביקש מהעד שיעזור לו, לפי הצדק. גם השוטר שאל אותו בתחילה לגבי השוטר יניב שטנקר ולא על הנאשם.

בחקירתו הנגדית, נשאל שוב, האם היום בו הגיע להתנדב היה יום מעצרו השני של המתלונן והשיב שאינו בטוח אם מדובר ביום הראשון, השני או השלישי ואז הוסיף - כי בכל מקרה - לא היה בתחנה ביום הראשון בו נעצר המתלונן. כשהופנה לכך, שבחקירתו במח"ש נקב ביום השני למעצרו של המתלונן השיב, כי לפי מה שהבין היה זה היום השני.

כשעומת עם כך, שבחקירתו במח"ש דובר על הנאשם ולא על יניב שטנקר עמד על כך, שהחוקר דיבר איתו על יניב שטנקר.

בחקירתו החוזרת שב וטען, כי אינו זוכר האם, כאשר הגיע להתנדב בתחנה, היה המתלונן ביום מעצרו הראשון, השני, השלישי או הרביעי.

ע.ה. 4 - רס"ר ישראל ג'יבלי, סיפר, בחקירתו הראשית, כי במועד הרלוונטי לאירוע, שירת כסייר בתחנת רהט.

בתאריך 25.11.16, עבד העד במשמרת לילה "שלדי", כלומר משמרת של 12 שעות. במשמרת זו היה מגיע לתחנה בדרך כלל סביב 18:30, עובר תדרוך ואז בשעה 19:00 מתחילה המשמרת, שנגמרת בשעה 07:00 למחרת.

לדבריו, שמע על המקרה מהנאשם, לאחר שהאחרון שב מחקירה במח"ש, שהיתה כחודשיים-שלושה לאחר המועד המתואר.

הנאשם סיפר, כי נחקר במח"ש. העד שאל אותו על מה והנאשם השיב, שעצור טען שקיבל מכות ממנו, סטירה. העד השיב לנאשם כי באותו מועד היה עם עצור במשמרת לילה ואותו עצור לא פנה אליו ולא אמר לו דבר.

העד סיפר, כי הוא זה שהכניס את אותו עצור לתא המעצר לאחר שחזר מחקירה. הוא והחוקר ע.ת. 5 הכניסו אותו יחד לתא. לדבריו, העצור לא אמר להם דבר בתא המעצר וגם לא נאמר להם שום דבר חריג לגביו בחפיפה של החלפת

המשמרות (בזמן החפיפה בין המשמרות אם ישנו עצור שפצוע או זקוק לטיפול רפואי - מועבר המידע למשמרת הבאה).

בא-כוח המאשימה לא חקרה את העד נגדית.

ע.ה. 5 - רס"מ יאן לויט, סיפר, בחקירתו הראשית, כי שימש במועד הרלוונטי לאירוע כחוקר, בתקופת חניכה, לאחר שעבר ממחלקת הסיור למחלקת החקירות.

העד עבד מול כלל השוטרים בתחנה, לרבות החוקר ע.ת. 5.

ביום האירוע - שימש העד פעם ראשונה כחוקר לבדו. זכור לו, שהיה זה יום שישי בשבוע. בתחנה היה חוקר נוסף ב"סטנד ביי", אם הוא (העד) יזדקק לסיוע. העד אינו זוכר את המתלונן אך יתכן שמכיר אותו בפנים.

העד נתבקש על ידי החוקר ע.ת. 5 לסייע לו להוציא את העצור. כשסיים את עיסוקיו, הגיע ליומן, שם ראה את ע.ת. 5. הנאשם פתח את דלת המעצר והעד, ביחד עם ע.ת. 5 נכנסו והוציאו את העצור, אזקו אותו ודפקו על הדלת כדי שהנאשם יפתח אותה.

לדברי העד, כשיצאו החוצה, החלו צעקות קולניות בין העצור לבין הנאשם. העצור צעק על הנאשם, שהוא "חייב לו סיגריות", החל לגדף אותו. הנאשם גם צעק עליו בחזרה ואמר לו, שאינו חייב לתת לו סיגריות, מה פתאום, שהוא קטין. ע.ת. 5 והעד לקחו את העצור, ע.ת. 5 הכניס אותו לחקירה אצלו והעד חזר למשרד. העד לא הבחין בכל אלימות מצדו של הנאשם, רק בצעקות ובגידופים.

בחקירתו הנגדית, מסר העד, כי שם העצור היה סולימאן וכי האירוע היה בשעות הערב 17:00 - 18:00.

יצוין, כי בא-כוח הנאשם ציין, מספר פעמים, כי בכוונתו להזמין לעדות גם את אחי המתלונן ואת אביו. לפני משורת הדין - ניתנו לו מספר הזדמנויות לשם כך, אך בסופו של דבר - הודיעה ההגנה בכתב, ביום 07.12.20 - כי לא עלה בידה לבצע זימון לעדים והצהירה "אלו עדי".

ההגנה הגישה לתיק בית המשפט את גליונו הרפואי של המתלונן משב"ס (נ/2). על פי הגליון, נערכו למתלונן מספר בדיקות רפואיות בפעמים בהם הובא למתקן הכליאה בשב"ס. בין היתר, נערכו בדיקות בתאריך 25.11.16, בשעה 08:04 וכן בתאריך 26.11.16, שעה 16:24. בכל אחת מהבדיקות - לא נרשמו תלונות מפיו וגם לא נמצאו חבלות.

עם קליטתו בשב"ס מסר המתלונן, כי מעשן קופסת סיגריות ליום. גם בעת קליטתו הראשונה בשב"ס לא נרשמו תלונות כלשהן מפיו ואין תיעוד על ממצאים חריגים כגון חבלות או שטפי דם (האטומות).

עוד הוגש מטעם ההגנה, סיכום הכנת המתלון לעדות אצל המאשימה (נ/3).

במהלך ההכנה, מסר המתלון, כי השוטר הנוסף שאזק אותו, היה קצין מאילת, שהגיע לסייע מספר ימים בתחנת רהט. עוד מסר, כי לאחר שהוחזר לתא, עם סיום העימות - התעלף ומשם נלקח למרפאה לקבל טיפול רפואי. כן מסר, כי קיבל מהנאשם 5 עד 6 סטירות.

לדבריו, הקצין בתחנה אמר לו, שאם יעשה רעש - יפתח נגדו תיק על תקיפת שוטר.

עוד הוסיף, כי למתנדב הנוסף שהיה בתחנה קראו איוב.

עד כאן - ראיות ההגנה.

טענות הצדדים

המאשימה מבקשת, כי בית המשפט יאמץ את עדותו של המתלון - ע.ת. 1, שלשיטתה, הותיר רושם חיובי והיא נתמכת על ידי עדותו של המתנדב - ע.ת. 2 - יאסר אבו סולב וכן עדות החוקר - ע.ת. 5 - רנ"ג שי מלול, אשר המאשימה מבקשת לראות את דברי המתלון בפניו כאמרת קרבן אלימות, המהווה חריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. כך גם בנוגע לדברי המתלון בפני ראש קבוצת הסיוור - ע.ת. 3 - רס"ל יבגני קוטיק.

לטענת המאשימה, הפרטים שמסר המתלון אינם מותרים ספק בכך שמי שהיכה אותו - היה הנאשם. כך, לטענת המאשימה, מסר המתלון תיאור המתאים לנאשם; זיהה אותו בעימות וכן בדיון בבית המשפט.

עוד טענה המאשימה, כי למתלון לא היה מניע להעליל על הנאשם, ועובדה זו מחזקת את גרסתו.

המאשימה מבקשת ליתן משקל משמעותי לעדותו של המתנדב ע.ת. 2 - יאסר אבו סולב. זאת, משום שלא נרתע מלהעיד נגד חבריו ליחידה ואף לו לא היה מניע להעליל על הנאשם.

המאשימה מבקשת לראות בעובדה, כי עד זה ניסה להימנע מלהתייצב במח"ש כמחזקת את מהימנותו.

לטענת המאשימה, יש לקבל דברי העד ע.ת. 2, כי נכנס לתוך מתחם היומן וזאת היות שהמציאות בשטח שונה מהנהלים. כמו כן, יש לקבל טענתו, כי דלת תא המעצר היתה פתוחה והיה בידו לראות את אשר התרחש.

לטענת המאשימה, אין זה הגיוני, כי החוקר ע.ת. 5, עשה יד אחת עם המתנדב ע.ת. 2 ועם ראש קבוצת הסיוור ע.ת. 3 - כקבוצה נגד הנאשם.

המאשימה אינה מתעלמת מהעובדה, כי ראש משמרת הסיוור ע.ת. 3 העיד, בבית המשפט, כי לא הגיע לעבודה כלל ביום האירוע והיא מבקשת להעדיף את אמרתו במח"ש, בהתאם להוראות סעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971. לשיטתה של המאשימה קיימות, לעניין זה - שתי אפשרויות: האחת - כי חלה טעות כלשהי ברישום והעד ע.ת. 3 עבד באותו היום. השניה - כי העד אמנם לא עבד באותו היום והמדובר בעצור אחר (לא המתלון) שהלין בפניו על אלימות מצדו של הנאשם, אלא שבכך יש כדי לחזק את גרסת המתלון ולהצביע על כך כי לנאשם דפוסים אלימים והוא נוהג להכות עצירים (ראו סעיף 21 לסיכומיה וכן ראו בהמשך הסיכומים, סעיף 51, שם טוענת המאשימה, כי יתכן שעד זה פגש במתלון ביום אחר ואז שמע מפיו את הדברים). המאשימה מבקשת לבחור באפשרות הראשונה, בשל כך שלשיטתה - היא מתיישבת עם חומר הראיות בתיק, כלומר עם העדויות שמסרו יתר המעורבים (שם, סעיף 23). עוד טוענת המאשימה, כי עדותו של המתנדב הנוסף, ע.ת. 3 - איוב אלקרינאוי, מחזקת אפשרות זו, שכן גם מדבריו עולה שהעד ע.ת. 3 היה נוכח בתחנה.

המאשימה מבקשת ליתן משקל משמעותי לעדותו של החוקר ע.ת. 5 וזאת חרף העובדה, כי הדיווח על הדברים הועבר כשבוע לאחר המקרה. המאשימה מבקשת לייחס משקל להיכרותו של החוקר ע.ת. 5 עם המתלון ולדברים שמסר לפיהם, לא הלין מתלון זה על אלימות משטרתית במקרים אחרים.

לטענת המאשימה העובדה, כי עד זה ולא המתלון - הוא שפנה למח"ש, שוללת את הטענה, כי המדובר היה בעלילת שווא מצדו של המתלון.

המאשימה מבקשת שלא ליתן אמון בגרסת הנאשם שהיתה, לשיטתה, מתפתלת.

לטענת המאשימה, היו תשובותיו של הנאשם בחקירה ובעימות מתחמקות, הוא מלמל דברים ונע בין טענתו, כי אינו זוכר כלל את המקרה לבין עובדות שונות שמסר, מהן עולה, כי דיבר על אותו מקרה ספציפי ולא על מקרים כלכליים.

המאשימה מבקשת להעדיף את עדותו של החוקר ע.ת. 5 - רנ"ג שי מלול, על עדות הקצין התורן ע.ת. 1 - רפ"ק יוסף (ספי) דהאן, כי ע.ת. 5 דיווח לו בזמן אמת על טענות המתלון ולשיטתה אף המתלון עצמו דיווח על כך בביקורת בתא המעצר ("מחיצת מגן"). זאת, על אף שהחוקר ע.ת. 5 לא תיעד כלל פניה לקצין ע.ת. 1.

לטענת המאשימה - קיים קושי לשוטרים להעיד נגד חבריהם ובשל כך מבקשת היא לקבוע, כי הקצין ע.ת. 1 "העיד וכתב את הדברים לא כפי שהתרחשו" (סעיף 49 לסיכומיה).

המאשימה מבקשת לדחות את עדותו של המתנדב הנוסף - ע.ת. 3 - איוב אלקרינאוי וזאת משום שכעולה מאמרתו נ/7

ומפלט שירת הסירנה נ/6 - לא שהה כלל בתחנה בזמן האירוע אלא הגיע למשמרת לילה בשעה 21:30 כשאין חולק, שהתקיפה היתה קודם לכן. עם זאת, מבקשת המאשימה לברור מתוך עדותו של עד ולקבל את דבריו לפיהם, היה ראש קבוצת הסיוע ע.ת. 3 נוכח בתחנה באותו היום.

המאשימה מבקשת, שלא לקבל את טענתו של ע.ה. 3, לפיה נשאל במח"ש בתחילה על השוטר יניב שטנקר.

המאשימה מבקשת גם להתעלם מדבריו של אותו מתנדב באשר לרמת המעורבות העבריינית של המתלונן ושל בני משפחתו, שלשיטתה אינה אלא ניסיון להשחיר את פניהם.

באשר לעדותו של ע.ה. 4 - רס"ר ישראל ג'יבלי - טענה המאשימה, כי גם אם לא סיפר המתלונן על דבר תקיפתו בעת בו הוחזר למעצר, כפי העולה מעדותו של ע.ת. 5 (שכן אין חולק שעד זה ליווה, ביחד עם ע.ת. 5, את המתלונן בחזרה למעצר) - אין בכך כדי להחליש את גרסתו של החוקר ע.ת. 5, שכן "היו לשי ולמתלונן הזדמנויות רבות לדבר על זה, מעבר לשניות הספורות שהמתלונן הוכנס לתא" (סעיף 54 לסיכומיה).

באשר לעדותו של ע.ה. 5 - רס"ב יאן לויט - מבקשת המאשימה לטעון, כי אינה רלוונטית למקרה וכי ככל הנראה מתאר הוא מפגש אחר עם המתלונן. עם זאת, לשיטתה של המאשימה ניתן ללמוד מדבריו של עד זה על רמת החיכוך שהיתה בין הנאשם לבין המתלונן.

המאשימה ביקשה לקבוע, כי הנאשם איבד את עשתונותיו באופן משולח כל רסן וחרף הציפיה, כי יכבוש את כעסו - תקף את המתלונן. בשל כך - ביקשה להרשיעו בעבירה בהתאם לעובדת כתב האישום.

ההגנה הגישה סיכומיה באיחור, וזאת גם לאחר מספר ארכות שניתנו.

לא זו אלא, בגרסה הראשונה של הסיכומים ציטטה ההגנה התכתבות בין הסניגור לבין בא-כח המאשימה אשר חתומה על כתב האישום ולפיה, המליצה זו האחרונה לממונה עליה, כי המאשימה תחזור בה מכתב האישום, אך המלצה זו נדחתה.

משהמדובר בתכתובת בין באי-כח הצדדים, שלא הוצגה במשפט - ולא נתקבלה כראיה - הורה בית המשפט להגנה להגיש סיכומים מתוקנים, אשר הוגשו בהתאם להחלטת בית המשפט ומוכן - כי לא ניתן כל משקל לדברים אלה, שלא ראוי היה שיוצטטו.

ההגנה טענה, כי אירוע הוויכוח בין המתלונן לבין הנאשם הוא אירוע שגרתי, המתרחש ברמה יום יומית בתחנה אל מול עצורים קטינים ובשל כך - לא צריכה להיות ציפיה שמאן דהוא יזכור את האירוע הספציפי.

ההגנה עתרה, כי בית המשפט יצא ל"ביקור במקום" על מנת להתרשם ממבנה התחנה ומאפשרויות קשר העין בין השוטרים במקומות שונים בתחנה לבין תא המעצר. לענין זה יצוין, כי בית המשפט לא התרשם ממורכבות מיוחדת או מחריגות במבנה היומן והתחנה - לגביו הוגשו תרשימים, מצדם של עדים שונים, לתיק בית המשפט ולא מצא נחיצות לבקר במקום במקרה זה.

ההגנה ביקשה שלא לקבל את גרסת המתלונן, שהיא, לשיטתה, רצופת סתירות.

ההגנה טענה, כי החקירה, שנוהלה במקרה דנן, היתה "חובבנית". בין היתר, טענה ההגנה, כי אי איתור השוטר הנוסף, שהכניס את המתלונן למעצר ביחד עם הנאשם (לשיטת המאשימה) - מהווה מחדל חקירתי חמור שכן המדובר במי שלכאורה היה עד למעשים ויתכן שניתן היה אף להעמידו לדין כמי שאזק המתלונן והחזיק אותו בזמן שהותקף.

מחדל נוסף, לשיטתה של ההגנה, היא העובדה, שלא נערך מסדר זיהוי כלשהו - אפילו לא מסדר זיהוי תמונות - לצורך זיהוי השוטר, שלטענת המתלונן - היכה אותו ואף זיהוי יתר המעורבים בפרשה, כגון השוטר הנוסף או המתנדבים.

לטענת ההגנה - זיהוי הנאשם במהלך העימות - חסר משקל.

מחדל נוסף, לשיטתה של ההגנה, הוא אי חקירתו של אחי המתלונן - XXX - וזאת חרף כך שעלה בחקירה, מפיו של המתנדב ע.ה. 3 (באמרתו נ/7), כי נעשה נסיון מצדו של אותו אח לשבש מהלכי החקירה ולהדיח את אותו מתנדב למסירת אמרה כוזבת.

עוד טענה ההגנה, כי לא נערך עימות בין הנאשם לבין המתנדב ע.ת. 2, אשר, לכאורה, הפלילו; ואף לא נבדקה שאלת הקשר שבין אותו מתנדב לבין המתלונן.

מחדלים נוספים, להם טענה ההגנה, היו אי חקירת הקצין התורן - ע.ה. 1 - רפ"ק יוסף (ספי) דהאן במח"ש, חרף טענת החוקר ע.ת. 5 כי דיווח לו על טענת המתלונן; היעדר תיעוד חזותי של אמרת המתלונן, חרף כך שנחקר בשפה הערבית ועדותו תורגמה על ידי החוקר ונרשמה בשפה העברית.

עוד נטען, כי לא נעשה ניסיון לאתר ולחקור שוטרים נוספים, שתאמו לתיאור שמסר המתלונן.

מחדל חמור, לשיטתה של ההגנה, היא כי גורמי החקירה לא ערכו כלל בדיקה במערכת המחשב המשטרתית "שירת הסירנה" - ממנה ניתן היה ללמוד על זהותם של הנוכחים בתחנה, המתנדבים, וכו'.

טענות נוספות של ההגנה היו באשר לחקירתם המאוחרת מדי של עדים במח"ש וכן התנהלות לא תקינה, לשיטתה,

במהלך הכנת המתלון לעדותו במשרדי המאשימה.

ההגנה מבקשת לדחות את גרסת המתלון, אשר חרף גילו הצעיר (כבן 17 בזמן האירוע) - היה כבר עבריין מתוחכם.

ההגנה טענה, כי יתכן, שהמתלון מדבר על אירוע אחר לגמרי וזאת, בין היתר, לאור העובדה, כי לא יכול היה לראות את המתנדב ע.ה. 3 בתחנה בשעה בה הוכה, לטענתו, וזאת שאותו מתנדב הגיע לתחנה רק לאחר השעה 21:00.

ההגנה טענה, כי האגרוף שתיאר המתלון בישבן - לא בא לזכרו בכתב האישום ולכן - גם המאשימה עצמה לא קיבלה אמרתו זו, אשר אינה נתמכת בכל ראיה חיצונית.

ההגנה ביקשה שלא להקל ראש בוויכוח סביב נושא הסיגריות. ההגנה הפנתה לאמרת המתלון, שהיה ב"קריזה" בשל כך שלא קיבל סיגריות. לטענת ההגנה, מצבו הלך והחריף עם השעות, כשכעסו הופנה כלפי היומנאי ובכך יש כדי לשמש מניע לדברים שאמר, כי ננקטה נגדו אלימות.

לטענת ההגנה, עולה מדברי המתלון (עמ' 5, ש' 8) כי הוכה כשהוא בתוך תא המעצר. בנסיבות אלה - לא יכול היה מי שיושב ביומן ובוודאי לא מחוץ ליומן - לראות את הדברים ועל כן, אין לקבל את עדותו של עד התביעה המתנדב - ע.ת. 2. עוד טענה הגנה, כי אם היו שוטרים עם העצור בתוך התא - הרי הדלת החיצונית של המעצר היתה סגורה ובנסיבות כאלה אין כל סיכוי שמן דהוא מבחוץ יכול היה לראות את המתרחש בתא.

ההגנה טענה ארוכות באשר לסתירות בין המועדים שמסר המתלון לבין יתר הראיות.

ההגנה טענה, כי ע.ת. 2 הגיע לחקירה במח"ש, כאשר כבר היה מודע לנושא החקירה, כעולה מ-ש' 9 באמרתו - נ/4.

ההגנה טענה לסתירות בין דברי המתלון לבין המתנדב ע.ת. 2, הן לגבי מקום הימצאותו של העד בזמן האירוע (בתוך היומן או מחוצה לו); הן לגבי מעשיו (לדברי העד - קרא בקוראן ולדברי המתלון - שיחק במכשיר הטלפון הנייד); הן בנוגע למעשיו של השוטר הנוסף (לדברי העד - עמד מהצד ולדברי המתלון - אזק אותו והחזיק אותו בידיו); הן בנוגע למדים שלבש השוטר שהיכה את המתלון (לדברי המתלון - מדים שחורים ולדברי העד - כחול תכלת); הן בנוגע לשעת האירוע; הן בנוגע לשאלה - האם נשא העד - המתנדב ע.ת. 2 - נשק (לדברי המתלון - החזיק רובה M16 ולדברי העד - אינו מוסמך כלל להחזיק נשק).

אשר לעדותו של ראש קבוצת הסיור - ע.ת. 3, טענה ההגנה, כי הוכח שלא עבד כלל באותו היום.

בכל מקרה - טענה ההגנה, כי גם הדברים שמסר עד זה סותרים את דברי המתלון. בין היתר, העד מתאר מקרה,

שאירע בחדר המעוכבים ולא בתא המעצר; המעורב באירוע היה, לשיטתו, מעוכב ולא עצור.

אשר לעדותו של החוקר ע.ת. 5 - טענה ההגנה, כי לא היתה אמינה בעליל, אלא היתה "מתפתלת, מתחכמת, מתחמקת..." ההגנה טענה, כי עד זה יצא מגדרו על מנת לסייע למאשימה להרשיע את הנאשם. התנהגות זו אינה אופיינית לקולגות ועל כן, לשיטתה של ההגנה, יתכן שקיים מניע נסתר של עד זה כלפי הנאשם.

ההגנה הפנתה לסתירה שבין דברי העד לבין עדותו של ע.ה. 4 - רס"ר ישראל ג'יבלי, שלא שמע כל טענה מצדו של המתלון בדרכ חזרה למעצר.

ההגנה הפנתה לכך, שהעד דיווח באיחור רב על התקרית, מסר, הסברים שונים לשאלה, מדוע דיווח כה מאוחר; נמנע מלדווח למפקדו על האירוע. עדותו נסתרת גם בדברי הקצין התורן ע.ה. 1.

ההגנה טענה עוד, כי יתכן שהחוקר ע.ת. 5 ניסה לכסות על מעשיו שלו ולמנוע תלונות מצד משפחת המתלון כלפיו וזאת לנוכח ההשתלשלות שתיאר עד זה בהארכת המעצר בבית המשפט.

ההגנה טענה טענות שונות כלפי תפקודו של חוקר מח"ש ע.ת. 4.

ההגנה הפנתה לעדות הנאשם, לפיה, במשמרת המדוברת היו שלושה שוטרים המכונים על ידי האוכלוסיה ברהט "שחורים", כלומר כהי עור וכי גם לשוטר נוסף היה שומה על הפנים.

ההגנה ביקשה לקבל את עדות הנאשם, שלא נועץ בעורך דין לפני החקירה ושלא היתה לו כל סיבה לזכור את האירוע הספציפי.

ההגנה ביקשה לייחס מהימנות לעדות הקצין התורן ע.ה. 1, אשר שוחח עם המתלון בסמוך לאירוע התקיפה המתואר; מסר, כי טענות העצורים על אלימות משטרתית הן נפוצות מאוד. עוד ביקשה ההגנה, לאמץ את הדוח נ/6, המשקף בדיקה שערך עד זה במערכת המחשב "שירת הסירנה" כמשקף את האירועים באותו היום וכי על פי דוח זה - מי שהוציא את המתלון מהמעצר היה לא אחר מהחוקר - ע.ת. 5.

ההגנה ביקשה לאמץ דברי המתנדב ע.ה. 3. עוד עותרת ההגנה לאמץ את עדותו של ע.ה. 4 - רס"ר ישראל ג'יבלי אשר סותרת את דברי ע.ת. 5 לפיהן - שוחח עמו המתלון על אודות התקיפה הנטענת בדרכו חזרה למעצר.

עוד עתרה ההגנה לקבל כמהימנה את עדותו של ע.ה. 5 - רס"ב יאן לויט, אשר, לשיטתה של ההגנה, הוא היחיד שיש לו סיבה לזכור את האירוע היות שהיה זה יומו הראשון כחוקר ולטענתו - מי שנכנסו לתוך המעצר והוציאו את העצור היו הוא והחוקר ע.ת. 5, כשהנאשם, כיומנאי המתין מבחוץ ופתח להם את התא.

ההגנה שאלה, מדוע מבחינה המאשימה, בסיכומיה, בין השוטרים השונים ומבקשת ליתן אמון רק באלה הטוענים נגד הנאשם ולא באלה המאששים את גרסתו.

ההגנה עותרת לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שבית המשפט שמע את כלל העדויות וכן עיין במוצגים, שהוגשו מטעם הצדדים, מוצא, כי לא עלה בידי המאשימה - המחלקה לחקירות שוטרים - לבסס אשמתו של הנאשם במידת הראיה הנוהגת בפלילין.

בפתח הדברים יתייחס בית המשפט לרמיזות הרבות, הפזורות בסיכומי ההגנה, בדבר מיהות המתלונן ואופיו. לענין זה יאמר, כי כוחות שיטור, במדינה מתוקנת, אסורים בהפעלת אלימות שלא לצורך ולפיכך, גם אם (כפי שאכן התרשם בית המשפט במקרה דנן) - המתלונן הוא מי, שחרף גילו הצעיר, עוד בהיותו קטין - בזמן האירועים - ניהל אורח חיים עברייני ואלים של ממש ואף הפנים ערכים עברייניים; גילה ידע והבנה באשר להתנהלות ההליך הפלילי וכן בנוגע לזכויותיו כחשוד וכעצור; כמו גם - התנהג בחוצפה ובביזוי כלפי אנשי משטרה - כל אלה לא יהיה בהם כדי להצדיק הפעלת אלימות כלפיו. ובאספקלריה זו יש לבחון את מארג הראיות בתיק.

אכן, קיים קושי לבסס ממצא מרשיע על סמך עדות המתלונן, שעשה רושם שלילי ביותר על בית המשפט ולא נראה, כי האמת היא נר לרגליו. ברם, הצורך לשמור על תקינות פעולת כוחות השיטור ועל זכויותיהם של עצורים מחייב לבדוק את טענותיו באופן עניני, ככל שמשתלבת עדותו במארג הראיות האחרות, שנאספו על ידי המאשימה.

המאשימה, בכובעה כגוף חוקר, ביססה את תיק החקירה, בעיקר, על עדויות אנוש. גם לענין זה יאמר, כי לא נערכה פעולת חקירה פשוטה, של בדיקת יומן התחנה במערכת הממוחשבת "שירת הסירנה", ממנה ניתן היה ללמוד, לכל הפחות, על זהות הנוכחים בתחנה וכן על מי שהיה מעורב באינטראקציה עם המתלונן, כמו גם על הפעולות השונות שנעשו עמו ועל מועדן. פעולה זו לא נעשתה על ידי המאשימה, אלא, פלט המערכת הרלוונטי הוגש לבית המשפט על ידי אחד מעדי ההגנה - ע.ה. 1 - מי שהיה הקצין התורן באותו מועד. על אף האמור - בהיות פלט זה ראיה אובייקטיבית, במסגרתה תועדו האירועים בזמן אמת - נכון יהיה כי ישמש נקודת מוצא לדיון.

גרסאות העדים השונים - הן עדי התביעה והן עדי ההגנה - לא היו כולן סדורות ובנקודות רבות קיימות סתירות וכן הבדלים משמעותיים בין העדויות השונות. בהכרעת הדין, יתייחס בית המשפט לסתירות ולהבדלים בעיקר ככל שהם נוגעים לאירוע נושא כתב האישום עצמו.

לנוכח שלל הגרסאות שנשמעו - תיערך חלוקה של הברור העובדתי להלן לכמה שאלות משנה:

- מה היה תאריך האירוע הנקוב בכתב האישום?
- מה היתה שעת האירוע והאם ארעה במשמרת "שלדי" בוקר או במשמרת "שלדי" לילה?
- מיהם השוטרים, שהיו מעורבים בהוצאת המתלונן מתא המעצר במועד האירוע, לכאורה, על השלכותיה של שאלה זו?
- מיהם השוטרים שהחזירו את המתלונן לתא המעצר, על השלכותיה של שאלה זו?
- מי היו הנוכחים באזור היומן במועד הרלוונטי לאירוע והאם היה בידיהם לבסס קשר עין עם המתלונן, במקום בו עמד בשעת האירוע?
- מה היו פרטי האירוע האלים הנטען?
- איזה דיווחים הועברו בנוגע לאירוע והשלכת מועד העברתם לגבי מארג הראיות?

מה היה תאריך האירוע הנקוב בכתב האישום?

כתב האישום נוקב בתאריך 25.11.16 כמועד האירוע. מועד זה עולה מעדותו של המתלונן בחקירה הראשית, אשר סיפר, כי נעצר יום קודם לכן וכי האירוע אירע לאחר שהובא להארכת מעצר בבית המשפט והוחזר לתא המעצר.

המתלונן מוסיף וטוען, כי לאחר האירוע - נלקח מתא המעצר לצורך עימותים (אז הותקף, לטענתו), ורק לאחר סיום העימותים (לדבריו, היות שהתבייש מנוכחותם של אחרים), בדרכו בחזרה לתא המעצר, סיפר לחוקר ע.ת. 5 - על האלימות שהופעלה כלפיו והחוקר ע.ת. 5 הורה לקחת אותו למרפאה, כפי שאירע באותו הערב.

גם המתנדב לשעבר - ע.ת. 2 - יאסר עואד אבו סולב, סיפר, כי המקרה אירע ביום שישי או שבת. עולה מעדותו, כי המקרה יכול היה לקרות בתאריך 25.11.16 (שישי) או 26.11.16 (שבת).

ברם, מיומן התחנה נ/6 עולה, כי המועד בו נלקח המתלונן לבדיקת הרופא היה ערב קודם לכן - בתאריך 24.11.16 - לפני שנלקח לחקירה או לעימותים כלשהם!

ערעור נוסף באשר להתכנות תאריך האירוע עולה מעדותו של ע.ת. 3 - ראש קבוצת הסיור, אשר הוברר, כי לא הגיע לעבודה כלל ביום 25.11.16 ועל כן, כל מה שנמסר מפיו - לא יכול היה להתרחש ביום זה. המועד בו שהה עד זה בתחנה הוא יום קודם לכן - 24.11.16, אז היה בעבודה בשכר, במסגרתה הגיע גם

לתחנה. יצוין, כי גם בנוגע לתמיהה זו - לא היה בידי המאשימה ליתן הסברים כלשהם.

לא ניתן לפטור סתירה זו כטעות קלה בתאריך בלבד, שכן, כאמור, הפרטים שמסר המתלון באשר למועד האירוע מעוגנים בהקשר הכללי של האירועים. הוא מייחס את האירוע למועד חזרתו מהארכת המעצר ולמועד בו נלקח לערוך עימותים. לסתירה זו, שהיא בין גרסת המתלון לבין תיעוד אובייקטיבי, בזמן אמת, של האירועים - לא ניתן הסבר כלשהו על ידי המאשימה והיא מטילה צל כבד על כלל הראיות שנאספו, שכן, הברורים שנערכו באשר לזהות היומנאי; זהות הנוכחים בתחנה; זהות השוטרים שהיו באינטראקציה עם המתלון - נערכו כולם בהתייחס לערבו של יום 25.11.16. בנוגע ליום הקודם - לא נערכו ברורים.

יצוין, כי המאשימה לא הגישה לבית המשפט את תיעוד הבדיקה הרפואית, על מנת שניתן היה לבחון, באיזה יום נערכה. לא נמסר הסבר למחדל זה, שכן המדובר, לכאורה, במסמך שאין כל בעיה לאתרו. משלא הובא המסמך - אין כל סיבה להניח, שהרישום ביומן התחנה, שנעשה בזמן אמת - אינו משקף את מועד האירועים.

לדברי המתלון, כשהובא להארכת המעצר - הלן בפני בית המשפט על האלימות שננקטה כלפיו, לכאורה. גם פרוטוקול הארכת המעצר - מסמך שאין כל מניעה להשיג - לא הוגש לבית המשפט ולפיכך, לא ניתן היה להשוותו אל מול השתלשלות האירועים המתועדת ביומן התחנה נ/6. גם לא ניתן היה לאמת הטענה, האם אכן טען המתלון בנוגע לאלימות, שהופנתה כלפיו, את הדברים, כפי שסיפר בעדותו.

על כן, עומדת סתירה זו במלוא עוזה והיא פוגעת פגיעה אנושה באפשרות לבסס ממצא כלשהו על עדות המתלון וגם על הברורים שנעשו באשר לזהות היומנאי ויתר הנוכחים בתחנה.

אמור מעתה - עדות המתלון וכן עדותם של עדי תביעה נוספים ובעיקר - ע.ת. 5 - באשר למועד האירוע - אינה תואמת את תיעוד העובדות בזמן אמת.

מה היתה שעת האירוע והאם ארעה במשמרת "שלדי" בוקר או במשמרת "שלדי" לילה?

אם לא די בחוסר הבהירות באשר לתאריך האירוע - קיימות סתירות משמעותיות גם בשאלת שעת האירוע, שאלה - שגם היא קשורה באופן ישיר עם יתר המארג הראייתי, שכן זיהוי הנאשם כמי שהיה באינטראקציה עם המתלון, קשור, בין היתר, בהנחה, כי האירוע אירע בזמן, בו שהה במשמרת.

לדברי המתלון, בעדותו הראשית - התקרית האלימה אירעה כששב מהארכת מעצרו בבית המשפט, בשעה 18:00 או 19:00.

המתנדב - ע.ת. 2 מסר, בעדותו, כי ביום האירוע התנדב בין השעות 09:00 עד 18:00 וכי התקרית האלימה אירעה בין השעות 11:00 עד 14:00, כשזכור לו, שהיתה שמש בחוץ (בחדש נובמבר חל שעון חורף והשקיעה היא מוקדמת, לפני השעה 17:00).

ראש קבוצת הסיור - ע.ת. 3 מסר, כי האירוע (שכאמור, קיים ספק משמעותי אם יכול היה להתרחש כלל במועד הנקוב בכתב האישום) - היה בין השעות 12:00 עד 16:00 וגם הוא זכר, כי המדובר היה בשעות היום.

החוקר - ע.ת. 5 סיפר, בעדותו, כי הדיווח על התקרית האלימה הועברה אליו מפי המתלון בתאריך 25.11.16 ואף לאחר סדרת העימותים, במהלך הובלת המתלון לתא המעצר. במועד זה - לא שהה הנאשם ביומן והמתלון הצביע על שוטר כה עור אחר, ששהה ביומן - ואמר, כי השוטר שתקף אותו היה "כושי כזה". העד זכר, כי המדובר היה ביום שישי בשבוע והוא מיהר לביתו בשל כניסת השבת.

בהתאם לתיעוד האירועים ביומן התחנה נ/6, בתאריך 25.11.16, הובא המתלון לתחנה (ככל הנראה לאחר דיון הארכת המעצר) בשעה 14:40 ובשעה זו - החוקר ע.ת. 5 - לא היה נוכח בתחנה (ראו הדיווח הראשון בעמ' 2 לפלט נ/6). הוצאת המתלון מתא המעצר לצורך החקירה והעימותים היתה בשעה 17:21 והחזרתו לתא המעצר היתה בשעה 20:27.

יצוין, כי החוקר ע.ת. 5 דיווח על האירוע במזכר נושא תאריך 01.12.16, כשלטענתו - נזכר באירוע בעקבות דיון הארכת מעצר, שהיה באותו היום ובדיון זה עלו טענות בדבר האלימות שננקטה נגד המתלון. גם בנוגע לדיון זה - לא הוגש לבית המשפט הפרוטוקול ולא ניתן היה לאמת טענת החוקר, הן בנוגע למועד בו נערך והן בנוגע לתוכן הדברים שנאמרו.

ע.ה. 3 - המתנדב איוב אלקרינאוי - מסר, הן באמרתו נ/7 והן בעדותו בבית המשפט, כי הגיע להתנדב בשעה 21:30 ואז ראה את ראש קבוצת הסיור ע.ת. 3 לוקח אותו לטיפול רפואי, לאחר שהתלון על "כאבי בטן". עוד הוסיף עד זה, כי האירוע לא היה ביום הראשון בו נעצר המתלון, אלא - כאשר הוא הגיע - היה המתלון עצור כבר יומיים או שלושה. כלומר, לגרסתו של עד זה - השעה בה פונה המתלון לקבלת טיפול רפואי היתה לאחר 21:30, אך שעה זו אינה מתיישבת כלל עם המתועד ביומן התחנה נ/6, שכן לפני שעה זו - כבר נלקח המתלון למתקן המעצר "אוהלי קידר" שבחזקת שב"ס (ראו הדיווח האחרון בעמ' 3 לפלט נ/6). גם בנוגע ליום קודם לכן - הועבר המתלון לחזקת שב"ס כבר בשעה 20:00.

על פי הבירור שנערך אל מול רכז הסיור שרון חרמון ומתועד במזכר ת/8 - שימש הנאשם, בתאריך 25.11.16, כיומנאי - עד השעה 19:00. יצוין, כי יומן העבודה עצמו לא הוצג לבית המשפט וגם רכז הסיור לא הובא לעדות. מכל מקום - לא נערך בירור בשאלת זהות היומנאי ביום הקודם - 24.11.16, היום בו נלקח המתלון למרפאה.

אמור מעתה: גם שעת האירוע אינה ברורה. השעה שמסר המתלון - אינה מתיישבת כלל עם יומן התחנה וגם לא עם עדותם של עדי התביעה 2, 3. בנוסף - אם מקבלים את גרסתו של המתנדב ע.ה. 3, שכאמור, נמסרה כבר בחקירתו במח"ש - לא יכול היה האירוע להתקיים בתאריך הנקוב בכתב האישום וגם לא ביום שלפני כן, שכן בשני הימים האלה - הועבר המתלון לחזקת שב"ס בטרם הגיע המתנדב לתחנה.

ע.ת. 2, שבית המשפט התרשם, שאוהד את המתלון - עמד על כך, שהתקרית האלימה אירעה בשעות היום, לפני

בשעה 14:00, כשעל פי היום פי 6/נ, בשעה זו טרם הובא המתלון לתחנה, כלומר לא היה נוכח בה!

עם סיום סקירת הראיות בנוגע לשעת האירוע - אין בית המשפט מוצא, כי ניתן ליישב הסתירות המשמעותיות בקשר לכך ובהצטרף לחלל הראייתי שנותר באשר לתאריך האירוע - מתעורר ספק של ממש, האם דיבר המתלון אמת בעדותו והאם לא התייחס לאירוע מזמן אחר וממקום אחר, אם במסגרת חקירתו בתיק זה ואם בקשר לפרשיות אחרות (עלה מהעדויות, כי חרף גילו הצעיר, המדובר במי שהובא מספר לא מבוטל של פעמים לחקירה).

מיהם השוטרים, שהיו מעורבים בהוצאת המתלון מתא המעצר במועד האירוע, לכאורה, על השלכותיה של שאלה זו?

המתלון עצמו לא נקב בזיהוי השוטרים שהוציאוהו מהתא, אך ייחס את התקיפה ליומנאי, שהיה בתחנה באותה העת ומסר תיאור, שעשוי להתאים לנאשם, אם כי לא באופן מובהק ("לא גבוה, יש לו משהו שחור על הלחי"). בנוגע לשוטר הנוסף, שנכנס גם הוא להוציא אותו, מסר, כי היה "גבוה, עם עיניים כחולות, עם משקפי ראייה". עוד מסר, כי המדובר היה בקצין וכי קצין זה הגיע לתחנה ממשטרת אילת. המתלון מסר, כי אותו שוטר נוסף החזיק אותו בזמן שהיומנאי הרביץ לו מכות.

לדברי החוקר ע.ת. 5, מסר לו המתלון, כי מי שהיכה אותו היה "כושי" וכאשר עברו ליד היום - ישב שם שוטר כהה עור והמתלון אמר, שמדובר ב"כושי כזה" אך לא באותו אדם.

כאן המקום לציין, במהלך החקירה, לא נערך כלל מסדר זיהוי כלשהו - לא מסדר זיהוי חי ואף לא מסדר זיהוי תמונות, אלא, המתלון זיהה את הנאשם כאשר הובא לעימות מולו. זיהוי מסוג זה - משקלו הראייתי נמוך עד כדי אפסי, שכן, במצב כזה, עלול להיווצר אצל המתעמת שכנוע פנימי ("סוגסטיה") שמי שהובא בפניו - הוא הנלון.

לעניין זה ראו פרופ' י' קדמי, על הראיות - הדין בראי הפסיקה, מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע - 2009 (להלן: "קדמי, על הראיות"), חלק III, ע' 1183:

הכלל הוא, כי זיהוי של חשוד במסגרת של "עימות" עם העד המזהה - אינו "זיהוי". זאת, משום שגם עימות אינו מעמיד את השוטר [שבמקרה זה היה העד המזהה] במבחן של בחירה בין חלופות [כמו מסדר זיהוי]... הזיהוי שבאותו עימות לא זאת בלבד שלא תורם... אלא יחליש במידה ניכרת כל זיהוי אפשרי באולם בית המשפט.

המתנדב ע.ת. 2 מסר, כי מי שהוציאו את המתלון מהמעצר היו הנאשם ושוטר נוסף, שהוא אינו זוכר בבירור מי היה, אך המדובר היה, ככל הנראה, ביבגני (ע.ת. 3) או בשוטר אחר בשם ניקולאי.

ראש צוות הסיוע ע.ת. 3 מסר, כאמור, כי לא הגיע לתחנה כלל ביום נשוא כתב האישום. בנוגע לסיטואציה (שלשיתו,

ככל הנראה, היתה במועד אחר) מסר, כי עצור מסוים היה בתא ההמתנה ולא בתא המעצר וכי ביקש לצאת מהמקום כדי לעשן סיגריה. העד עמד על כך, שלא היה מעורב בהוצאת המתלונן מתא המעצר או בהובלתו לחקירה. לנוכח כך, שהעובדה, שהעד לא שהה בתחנה ביום הנקוב בכתב האישום נתמכת ברישום אובייקטיבי, כשהמאשימה לא הביאה ראיה כלשהי לסתור האמור בו ובסיכומיה אף נכונה היתה להניח, שמדובר ברישום המשקף את המציאות - אין בית המשפט מוצא לקבל עתירת המאשימה להעדיף אמרתו של העד ע.ת. 3 בחקירתו במח"ש על פני עדותו בבית המשפט. העד עשה רושם אמין על בית המשפט וגרסתו, כי בשל עומס האירועים התבלבל בתאריכים בחקירה במח"ש - ככל הנראה, משקפת את המציאות. המחוקק הקנה לבית המשפט את הסמכות להעדיף אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט בהתאם להוראות תיקון מספר 5 משנת תש"ם - 1979, שנערך בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות"), כשמטרת התיקון היתה, בעיקר, מתן כלים להתמודד עם מצב בו משנה עד את עדותו בשל לחצם של גורמים עברייניים. ברם, העדפת אמרת החוץ אינה אוטומטית, אלא נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט. כך, קובע סעיף 10א' לפקודת הראיות, כי: "בית המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א)...". בית המשפט אינו חייב לעשות כן ולא זו אלא, שכאשר מחליט לעשות כן - עליו לנמק החלטתו. ראו קדמי, על הראיות, חלק 1, ע' 393 - 395. על בית המשפט לבחון את מהימנותה ואת משקלה של אמרת החוץ. במקרה דנן - מבחינה שכזו עולה, כי קיים קושי של ממש לקבלה כפי שהיא ובוודאי - להעדיפה על העדות בבית המשפט.

עד זה לא זכר מי היה היומנאי באותה העת, אך הניח, כי מי ששמר על אותו עצור - היה הנאשם.

כשנשאל לגבי שוטר בעל עיניים כחולות השיב, כי קיים שוטר כזה ושמו ניקולאי.

חוקר מח"ש ע.ת. 4 מסר, כי עד למועד מסירת העדות בבית המשפט לא עלה בידו לברר מי היה השוטר שהוציא את המתלונן מתא המעצר ביחד עם הנאשם, אם כי סבור, כי המדובר ב-ע.ת. 3.

הקצין התורן ע.ה. 1 הגיש, במהלך עדותו, את הקטע הרלוונטי מיומן התחנה, כפי שתועד במערכת הממוחשבת "שירת הסירנה" (נ/6). על פי העולה מהפלט, בו הוזנו הנתונים בזמן אמת - מי שהוציא את העצור מתא המעצר היה דווקא החוקר ע.ת. 5! לכך נפקות משמעותית בנוגע להערכת מהימנותו של עד זה וכן של עדות המתלונן ועדות המתנדב ע.ת. 2. אם החוקר ע.ת. 5 הוא שהוציא את המתלונן מהמעצר, כשהנאשם מאבטח אותו במהלך זה - לא יכול להיות שלא הבחין באלימות מצדו של הנאשם בזמן אמת ולא היה כל צורך שהמתלונן יספר לו על כך.

הרישומים ביומן התחנה נתמכים גם על ידי עדותו של ע.ה. 5 - החוקר רס"מ יאן לויט, אשר מסר, כי הוא שהתלווה אל החוקר ע.ת. 5 כדי להוציא את המתלונן מתא המעצר.

כאמור, הסביר העד, כי היה זה יום העבודה הראשון בו שימש כחוקר (לאחר שעבר לתפקיד חוקר מתפקידי סיור) וכי היה בתקופת חניכה, כך שסייע לחוקר ע.ת. 5, שהוא חוקר ותיק.

טענת המתלונן, כי מי שהתלווה אל הנאשם כדי להוציאו לחקירה היה קצין, שהגיע מאילת, לרבות התיאור שמסר בנוגע

לאותו קצין - טענה עליה חזר גם בישיבת ההכנה לעדות אצל המאשימה (כעולה מתמצית הראיון נ/3) - אינה יכולה להתאים אלא לקצין התורן ע.ה. 1. אמנם, המתלון כינה אותו, בחלק מהמקומות, כמפקד התחנה ובחלק אחר כקצין. קצין תורן משמש כאחראי על התחנה בנקודת הזמן הרלוונטית ולכן אין אלא לקבוע, כי המדובר באותו אדם. גם אם במועד האירוע - לא שירת ע.ה. 1 באילת, הרי בסמוך לאחריו - עבר לשרת בשדה התעופה רמון וככל הנראה המתלון, שהוא ובני משפחתו מעורבים בנעשה בתחנת המשטרה ביישובם - ידעו זאת. ברם, תיאור זה של המתלון אינו תואם - לא את הרישום ביומן התחנה ולא אף אחת מהעדויות, לרבות עדותו התומכת של המתנדב ע.ת. 2 וכן מסקנתו של חוקר מח"ש ע.ת. 4. יתר על כן, מי מהעדים לא טען, כי הקצין התורן נטל חלק בהוצאה והובלה של עצורים והדבר גם אינו תואם את הגדרת תפקידו. כך שהמתלון לא מסר אמת בנקודה זו. יתר על כן - המתלון הכיר את החוקר ע.ת. 5 ואם התרחש האירוע במועד בו הוצא מתא המעצר לצורך העימותים - סביר היה שיזכור, כי הלה מעורב היה בהוצאתו.

לסיכום נקודה זו - פלט יומן התחנה נ/6, שבית המשפט מוצא לייחס לו משקל מכריע - אינו יכול אלא להביא למסקנה, כי האירוע המתואר בכתב האישום פשוט לא יכול היה להתרחש באופן בו תואר ובמועד בו תואר על ידי המתלון. בית המשפט מקבל הרישום ביומן, אשר נתמך גם על ידי החוקר בחניכה ע.ה. 4 וקובע, כי מי שהוציאו את המתלון מתא המעצר היו החוקר ע.ת. 5 וכן החוקר המתלמד ע.ה. 4. ובהינתן זאת - קשה לתאר אפשרות, לפיה היה הנאשם מעורב בהפעלת אלימות כלפי המתלון, שלא נצפתה על ידי שניים אלה בזמן אמת.

מיהם השוטרים שהחזירו את המתלון לתא המעצר, על השלכותיה של שאלה זו?

המתלון מסר בעדותו, כי היות שהתבייש לספר על התקיפה במהלך העימותים, סיפר על כך לחוקר ע.ת. 5 רק לאחר שהסתיימו העימותים ומיד לאחר מכן - נלקח לבדיקת רופא במרפאת "ביקור-רופא" ברהט.

המתלון מסר, כי יכול לתאר את השוטר, שלקח אותו למרפאה.

החוקר ע.ת. 5 אישר, בעדותו, כי הוא שהוביל את המתלון לתא המעצר ולדבריו, במהלך הובלתו לתא אמר לו המתלון, שהשוטר ביומן נתן לו מכות. כאשר עברו ליד היומן, ישב שם כבר יומנאי אחר, שגם היה שחום-עור והמתלון מסר, כי לא זה היומנאי אשר תקף אותו, אך המדובר היה בשוטר שגם הוא כהה-עור (לדבריו - "שחור" או "כושי").

על פי העולה מפלט יומן התחנה נ/6, שנערך בזמן אמת - מי שליווה את המתלון בחזרה לתא המעצר לאחר חקירתו היה ע.ה. 4 - הסייר רס"ר ישראל ג'יבלי.

העד ע.ה. 4 אישר האמור ומסר, כי ליווה את המתלון מתא המעצר ביחד עם החוקר ע.ת. 5. ברם, עד זה שלל הטענה, כי המתלון אמר משהו חריג - לא בזמן הובלתו לתא המעצר וגם לא לאחר מכן, כאשר הוכנס לתא.

עדויות של הסייר ע.ה. 4, שוללת חזיתית את עדותו של החוקר ע.ת. 5 בנוגע לדברים שנמסרו, על פי הטענה, מפי

המתלון ובכך יש כדי לפגוע עוד יותר במשקלה של זו האחרונה.

מי היו הנוכחים באזור היומן במועד הרלוונטי לאירוע והאם היה בידיהם לבסס קשר עין עם המתלון, במקום בו עמד בשעת האירוע?

המתלון מסר, בעדותו, כי בתחנה היה מתנדב בעל שיער ארוך שנראה ממשפחת אלקרינאוי, לבוש בבגדים רגילים עם ווסט של המשטרה, שישב מול היומן ושיחק בטלפון. לדבריו, אותו מתנדב ראה הכל "מ-1 עד 10". עוד מסר, כי הבחין במתנדב נוסף, בשם איוב אלקרינאוי, עם עיניים חומות ושיער ארוך "קוצים", לבוש באותו האופן, שנכנס לתחנה, אך אינו יודע אם הספיק לראות את התקיפה.

בהמשך חקירתו מסר, כי למעשה סבר ששמו של המתנדב הוא איוב אלקרינאוי (ע.ה. 3), אך למעשה היה זה יאסר אבו סולב (ע.ת. 2), אשר העד סבר, כי הוא בן למשפחת אלקרינאוי בשל תווי פניו, שהיו דומים לתווי הפנים במשפחת אלקרינאוי.

בחקירתו הנגדית הוסיף, כי הסתכל בעיניו של המתנדב ע.ת. 2 וראה, שהוא רואה את התקיפה.

בחקירתו במח"ש (נ/1) טען, כי היו שני מתנדבים ממשפחת אלקרינאוי, שאחד מהם ישב "בתוך היומן" והיה "משחק בטלפון". לדבריו, אותו מתנדב היה בגובה ממוצע, עם שיער שחור, צעיר, והסיע אותו לעימות ביחד עם השוטר יניב. לדבריו, המתנדב הנוסף, שגם הוא ממשפחת אלקרינאוי, נכנס לתחנה "תוך כדי שהשוטר היה תוקף אותי". לדבריו, בירר את פרטי המתנדב השני באמצעות אחיו XXX. שמכיר אותו. העד שב וציין, כי שני המתנדבים היו ממשפחת אלקרינאוי.

ע.ת. 2 מסר, בעדותו, כי ביום המקרה השתתף בהסעת המתלון לתחנה, ביחד עם השוטר יניב.

בתחנה, כשהוציאו את המתלון מתא המעצר - ישב "ליד היומנאי והיה קורא בקוראן". לדבריו דלת המעצר היתה שלושה מטרים לימינו, דלת היומן היתה פתוחה ולכן יכול היה לראות את הנאשם מכה את המתלון. לדבריו - השוטר הנוסף שהשתתף בהוצאת המתלון מתא המעצר - לא התערב.

העד אישר, כי במתחם היומן רשאים להיות נוכחים היומנאי וראש המשמרת בלבד, אך לדבריו למרות האמור - ישב בתוך המתחם. העד שלל האפשרות, ששיחק במכשיר הטלפון הנייד.

העד סיפר, כי נאלץ להפסיק התנדבותו, בין היתר בשל כך, שהדבר גרם לו לסכסוכים אישיים ולמריבות עם אחרים.

עד זה ערך תרשים של אזור היומן ותא המעצר - ת/1, כשהתרחשים עצמו קשה לטעון, כי קיים קשר עין בין אזור היומן לבין המקום בו שהה המתלונן, לשיטתו - עמוק בהמשך הפרוזדור המוביל לתאי המעצר, שכן קיימת זווית של 90 מעלות בין דלפק היומן לבין אותו פרוזדור, כך שגם אם היתה דלת היומן פתוחה וכן היו פתוחות הדלתות בהמשך המסדרון - היה צורך בצפייה מכוונת, תוך ישיבה במקום שהוא צמוד לדלת היומן, כדי לנסות ולהבחין בכך.

ככל שהמדובר באירוע נושא כתב האישום - מסתבר יותר, שעד זה שמע דבר מה או שמע את דברי המתלונן לאחר שהוצא ממתחם העצורים.

ע.ת. 3 אשר, כאמור, טען כי לא היה נוכח כלל בתחנה במועד האירוע הנקוב בכתב האישום.

עם זאת, מסר העד, כי בין היומן לבין מתחם המעצר קיים קיר מחיצה וכי מי שיושב ביומן יכול לראות את הנוכחים במתחם ההמתנה או במתחם המעצר, רק כאשר יצאו ממתחם זה.

הקצין התורן ע.ה. 1 הסביר, בעדותו בבית המשפט, כי כדי להיכנס למתחם תאי המעצר - פותחים את דלת היומן ונכנסים למסדרון הפנימי. בנקודה זו ממתין היומנאי ואז פותחים דלת שניה, כשהיומנאי נשאר מחוצה לה ושני שוטרים נכנסים להוציא את העצור.

ע.ה. 2 - הנאשם, מסר, בעדותו, כי שטח היומן הוא "סטריילי" ולאף אחד פרט ליומנאי אסור להיכנס אליו, אפילו לא למפקד התחנה. מצד שמאל לדלפק קיימת דלת אותה יש לפתוח באמצעות מנעול מקודד כדי להיכנס לפרוזדור ההמתנה שבו דלת נוספת המובילה לתאי המעצר. הוצאת עצור מחייבת לא פחות משלושה שוטרים, שאחד מהם - נשאר ביומן בקשר עין. אם שוטרים נכנסים פנימה לתאי המעצר - היומנאי מחויב לסגור את הדלת אחריהם ובכל מקרה - אסור ששתי הדלתות תהיינה פתוחות, רק כשהיומנאי סוגר את הדלת החיצונית ניתן לפתוח את הדלת הפנימית. כשהשוטרים חוזרים עם העצור, היומנאי מוודא, שמי שעומד מולו הם השוטרים ושמי מהעצורים השתלט עליהם ורק אז - פותח את הדלת החיצונית.

ע.ה. 3 עמד על כך, שהגיע לתחנה בשעה 21:30 ולא ראה את הוצאת המתלונן מתא המעצר. לדבריו - נערך נסיון לשבש עדותו בנוגע לכך, כאשר אחי המתלונן ביקש ממנו לטעון, שראה את תקיפת אחיו.

לדבריו - כאשר הגיע לתחנה - נלקח המתלונן למרפאת "ביקור-רופא".

לדבריו - הנוכחים הנוספים בתחנה היו מתנדב נוסף, נמוך, רזה, כבן 17 שנים וכן השוטר ע.ת. 3.

לדברי העד - שהה ליד היומן, אך מחוץ לו.

העד הוסיף - כי מתנדב אינו רשאי להיכנס למתחם היומן והדבר הינו "אסור בהחלט".

על פי הזכ"ד 8/ת המתעד שיחה בין חוקר מח"ש ע.ה. 4 לבין רכז הסיור המשמש, בין היתר, כאחראי על המתנדבים - המתנדבים שהיו נוכחים בתחנה במועד הנקוב בכתב האישום היו ע.ת. 2 ומתנדב נוסף בשם יוסף אלעוברה, שלא הובא לעדות על ידי מי מהצדדים. בתחנה היו נוכחים הנאשם, שוטרי הסיור מוגס מסקנו וניקולאי - כל זאת במשמרת "שלדי בוקר". בשעה 19:00 הוחלף הנאשם על ידי השוטר אילן בן חמו, שהוא בעל שיער שטני ועיניים ירוקות.

רכז הסיור לא שלל נוכחותו של המתנדב ע.ה. 3 באותו היום.

ברי, כי עדותו של המתנדב ע.ה. 3, שנמסרה עוד במח"ש (נ/7) - סותרת חזיתית גרסתו של המתלון, שכן, אם הגיע לתחנה בשעה 21:30 - לא יכול היה להיות נוכח בזמן בו הותקף המתלון.

רשימת הנוכחות אף אינה תואמת את דברי המתלון (וכן את דברי החוקר ע.ת. 5) בנוגע לכך, שבעת שהוחזר המתלון לתא המעצר, לאחר שכבר הוחלפו המשמרות - היה נוכח ביומן שוטר שחום-עור ("כושי" או "שחור").

המסקנה העולה מהאמור - היא שהאירוע, באופן בו תואר על ידי המתלון וכן נתמך על ידי העדים ע.ת. 2 ו-ע.ת. 5 - לא יכול היה להתקיים, בוודאי לא במועד בו תואר על ידי המתלון, שכן מועד זה - לא היה המועד בו נלקח המתלון למרפאת "ביקור-רופא"; המתנדב ע.ה. 3 לא היה נוכח בתחנה בשעה בה נלקח המתלון לחקירה.

אין בידי בית המשפט די ראיות על מנת לקבוע ממצא ברור בשאלה, היכן בדיוק ישב המתנדב ע.ת. 2 אך גם אם ישב, בניגוד לנהלים, בתוך מתחם היומן - מהתרשימים ת/1 ו-נ/5 עולה, כי קשה היה לבסס קשר עין בין מקום הישיבה לבין מה שמתרחש בתאי המעצר או בעומקו של פרוזדור ההמתנה (תלוי בגרסאות השונות).

אי התאמה נוספת הנוגעת לעדותו של ע.ת. 2 היא בנוגע למעשיו בזמן האירוע, כשלגרסתו - קרא בקוראן ואילו המתלון, אשר מתאר מעמד מדויק, בו הביטו השניים זה בזה - עמד על כך, ששיחק במכשיר הטלפון הנייד.

כל הסתירות ואי ההתאמות המפורטות לעיל, ביחד עם העובדה, כי ידוע על נסיון לשיבוש הליכי החקירה והמשפט עם המתנדב הנוסף ע.ה. 3 (שבית המשפט מקבל עדותו כמהימנה) וכן התרשמות בית המשפט, כי המתנדב ע.ת. 2 היה אוהד את המתלון - מביאים למסקנה, כי לא ניתן לקבל עדותו כמהימנה ובפרט קשה לקבוע, כי מי שהיה נוכח בשטח היומן או מחוצה לה - יכול היה לצפות באירוע בזמן אמת (להבדיל מלשמוע צעקות או לשמוע את דברי המתלון כשהוצא ממתחם תאי המעצר).

מה היו פרטי האירוע האלים הנטען?

גם בשאלת פרטי האירוע האלים הנתען - נתגלעו סתירות ואי התאמות רבות, הפוגעות באפשרות ליתן אמון בגרסת המתלונן. המתלונן טען, כי לאחר שנאזק בידיו על ידי השוטר הנוסף והנאשם - תפס אותו הנאשם בצווארון כשהשוטר השני מחזיק אותו וסטר לו פעמיים, פעם אחת - באמצעות כף יד ימין ובפעם השניה - באמצעות גב היד, כשהחזיר אותה לאחור. לאחר מכן, עשה כן עוד שלוש או ארבע פעמים במהירות. עוד טען, כי הנאשם היכה בעכוזו ואיים ש"ידחוף לו מקל לתחת".

בחקירתו הנגדית נשאל, כמה סתירות בדיוק קיבל, שכן בהכנתו לעדות מסר, שקיבל חמש או שש סתירות והשיב, כי לנוכח הזמן שחלף - אינו יכול לזכור במדויק אך היו שלוש או ארבע סתירות לפחות.

בהמשך חקירתו הנגדית אישר דברי סיגורו, כי המדובר היה ב"מכות רצח", כשמכל מכה "אדם יכול למות".

המתנדב ע.ת. 2 מסר, כי הנאשם הצמיד את המתלונן לתא, תפס אותו בצווארון ונתן לו סתירה. עד זה לא הבחין במספר הסתירות; לא במכה בעכוז; גם לא שמע איום כלשהו.

ראש קבוצת הסיור ע.ת. 3 הבחין בוויכוח מילולי בלבד, כשבמהלכו, התקרבו המתלונן והנאשם זה לזה "כמעט פנים אל פנים". כאמור - על פי הרישומים - לא היה נוכח עד זה במועד האירוע וייתכן, כי המדובר באירוע ממועד אחר. ברם, עד זה תיאר אירוע המתרחש בפרוזדור ההמתנה ולא בתא המעצר.

גם החוקר בחניכה ע.ה. 5 - שלדבריו סייע בהוצאת העצור - הבחין בעימות מילולי בלבד, שהגיע עד כדי צעקות וגידופים.

אם בנוגע לשאלת כמות הסתירות או המכה בעכוז, כמו גם האיום המילולי - המדובר בניואנסים שניתנים להסבר, הרי בנוגע לשאלת מיקום האירוע הנתען - קשה ליישב בין הגרסאות השונות, שלא לדבר על השלכותיהם של גרסאות אלה בשאלת האפשרות לצפות באירוע (בכל אחת מהאפשרויות קשה לצפות בו ממתחם היומן אך אם היה זה בתוך מתחם המעצר הדבר כמעט בלתי אפשרי).

איזה דיווחים הועברו בנוגע לאירוע והשלכת מועד העברתם לגבי מארג הראיות?

על פי עדות המתלונן - ע.ת. 1 - דיווח לראשונה על האירוע לחוקר ע.ת. 5, לאחר סיום העימותים ולאחר שהצדדים האחרים לעימות עזבו את המקום, היות שהתבייש מפניהם.

בנוסף, טען המתלונן, כי כתוצאה מהסתירות והמכות שקיבל - חש כאב ראש וגם התעלף כאשר הוחזר לתא. עוד הוסיף, כי לאור כך - נלקח למרפאת "ביקור-רופא" כשלדבריו - מסר גם לרופא במרפאה, כי "הרביצו לו בתחנה".

בחקירתו הנגדית הוסיף, כי בתחנה ביקש גם כדור נגד כאבים וכי התעלפותו היתה "מהכפות" (סטירות) וכן "מהלחץ של החוקר".

בהמשך חקירתו הנגדית אישר, כי בדיון המעצר מסר סניגורו, שהוכה "מכות רצח".

לדברי המתנדב ע.ת. 2 - לאחר שהוצא המתלונן ממתחם המעצר אמר, שכולם ראו מה קרה ושהוא יתלונן על כך.

ראש קבוצת הסיוע ע.ת. 3 שכאמור - על פי הרישומים לא היה נוכח כלל ביום האירוע הנקוב בכתב האישום - סיפר על מקרה, בו עצור טען שהנאשם סטר לו, אך הוסיף, כי המדובר היה בטענות שגרתיות מצדם של עצורים וכי הוא עצמו לא ראה אלימות מצדו של הנאשם.

החוקר ע.ת. 5 סיפר, בחקירתו הראשית, כי המתלונן מסר לו על אודות התקיפה בזמן שהוא מוביל אותו לתא המעצר ביחד עם השוטר יאן - ע.ה. 5.

או אז, מסר לו המתלונן שהשוטר נתן לו "כפות" ושמי שהיכה אותו היה "שחור" או "כושי".

לדברי העד, העביר מידית דיווח לקצין התורן - ע.ה. 1 וכן דיווח למח"ש.

כשעומת, בחקירתו הנגדית, עם כך שהקצין התורן ע.ה. 1 מסר שלא קיבל דיווח כלשהו השיב, כי אינו זוכר מתי והיכן מסר לו את הדיווח.

כשעומת עם כך שהדיווח למח"ש הועבר כשבוע לאחר המקרה הנטען (הדיווח ת/12 התקבל במח"ש בתאריך 01.12.16) סיפר, כי באותו היום - התקיים דיון הארכת מעצרו של המתלונן, שבמהלכו הותקף מילולית על ידי בני משפחת המתלונן ובשל כך - העביר את הדיווח באותו מועד.

הקצין התורן ע.ה. 1 שלל נחרצות קבלת דיווח כלשהו מהחוקר ע.ת. 5. לדבריו - לו היה מתקבל דיווח כזה, היה נוקט בצעדים הנדרשים, כפי שעשה גם במקרים דומים בעבר, לרבות העברת דיווח למח"ש וכן בדיקה מידית של המצלמות בתחנה.

דיווח נוסף הועבר, לטענת המתלונן, כשהובא להארכת מעצר, אז אמר, לטענתו, לשופטת, כי רק במשפחתו יוכלו להגן עליו.

המתנדב הנוסף - ע.ה. 3 - סיפר, הן בחקירתו במח"ש והן בבית המשפט, כי המתלונן אכן נלקח למרפאה אך לדבריו -

הלין על כאבי בטן בלבד (ראו האמרה נ/7 ש' 23 - 26 וכן בעדותו בבית המשפט).

על פי המפורט בפלט יומן התחנה - נ/6 - כאמור, המועד בו נלקח המתלון למרפאה היה ערב קודם, בתאריך 24.11.16, לאחר שטען, שאינו חש בטוב.

בהתאם לתיק הרפואי משב"ס (נ/2) - לשם הובא המתלון בסיומו של כל אחד מימי החקירה - נבדק על ידי גורם רפואי בכל עת שהגיע למתקן הכליאה, כשלא נמצאו אצלו חבלות כלשהן והוא אף לא הלין על דבר. כך היה גם עם הגעתו למתקן הכליאה במועד הנקוב בכתב האישום.

לאחר שמיעת כלל הראיות בנוגע לשאלה זו - מוצא בית המשפט ליתן אמון בעדותו של הקצין התורן ע.ה. 1. עד זה עשה רושם של קצין ערכי, המקפיד, כי שוטרי לא יחרגו מדרישות הדין וכן מקפיד על זכויות העצורים (כפי שעולה אף מביקורו בתא המעצר).

לעומת עד זה - החוקר ע.ת. 5 לא יכול היה לספר דבר על הנסיבות בהן העביר את הדיווח לקצין התורן.

לכל הפחות ניתן לומר, כי קיים ספק משמעותי, האם אכן העביר החוקר ע.ת. 5 דיווח כלשהו בזמן אמת. סביר, כי לו היה מועבר דיווח כזה - היה נערך נסיון לבדוק את הדברים במערכת המצלמות, כשאי בדיקה זו - גרמה נזק ראייתי משמעותי להגנה, שכן המדובר בבדיקה קלה, שבסבירות גבוהה היה בה כדי לאמת או לשלול את טענות המתלון.

הסבריו של החוקר ע.ת. 5 בנוגע לכבישת הדיווח במשך שבוע ימים לא היו משכנעים. בית המשפט התרשם מתוך דבריו של האחרון כי היה בליבו על הנאשם, אותו כינה (לרבות בפני המתלון כ"אהבל") והוא אף טען, מספר פעמים, כי עמד לפני פריצה בחקירת האירוע וכי לסברתו מעשיו של הנאשם והעימות בינו לבין המתלון (כשלענין זה - אין חשיבות לשאלה, אם המדובר היה בעימות פיזי או בעימות מילולי סביב נושא הסיגריות) - סיכלו את אותה "פריצה". עוד עלה מעדותו, כי היה נתון תחת לחץ מצדה של משפחת המתלון, שהאשימה אותו במצבו של בנה ולא מן הנמנע לומר, כי ביקש להסית את האש לכיוון אחר. במקרה זה, לכיוונו של הנאשם.

משעולה מהרישומים ביומן שעד זה עצמו השתתף בהוצאת המתלון לעימות - כאמור - לא היה כלל צורך לדווח לו על האירוע, אלא אם אכן קרה האירוע - היה מבחין בו בזמן אמת.

הטענה בדבר הדברים שמסר המתלון הובלתו בחזרה למעצר נשללה על ידי הסייר ע.ה. 4.

לכל אלה יש להוסיף, כי על פי יומן התחנה, המשתקף בפלט נ/6, נלקח המתלון לבדיקת רופא בערב שלפני האירוע והסיבה לכך היתה טענתו, כי אינו חש בטוב (מה שמתיישב עם עדותו של המתנדב ע.ה. 3).

המאשימה לא הגישה לבית המשפט את המסמכים המתעדים את הבדיקה הרפואית, לרבות האנמנזה שמסר המתלונן. ממסמכים אלה ניתן היה לדעת גם את המועד המדויק, בו הובא לבדיקה.

המאשימה לא הגישה את הפרוטוקולים מדיוני הארכת המעצר בהם נטען, כי דיווח המתלונן על האלימות לכאורה.

הראיות שנאספו, ובייחוד פלט היומן נ/6 ועדות הקצין התורן ע.ה. 1 שבית המשפט נותן בה אמון מלא - אינם מאפשרים ליתן אמון בגרסתו של ע.ת. 5 ואף בגרסת ע.ת. 2 באשר לתלונות המתלונן על האירוע בסמוך לאחריו ומכאן גם משליכים על מהימנות עדות המתלונן עצמו.

הראיות שהוצגו לבית המשפט אינן מלמדות על דיווח כלשהו בטרם חלוף שבוע ממועד האירוע ודיווח כה מאוחר - גרם, כאמור, לנזק ראייתי ומידת האמון שאפשר לתת בו - ומשקלו נמוך, בייחוד כאשר אין הסבר משכנע לכבישה וכן לאור תמונת מערכת היחסים שעלתה בין החוקר ע.ת. 5 לבין הנאשם.

המאשימה עתרה לקבל את הדברים אשר שמע ע.ת. 5 מפי המתלונן, לשיטתו, כראיה לאמיתות תכנם וזאת בהתאם לחריג שעניינו אמרת עד בעת ביצוע העבירה - res-gesta, או כאמרת קרבן אלימות.

ברם, לנוכח אי הבהירות שנותרה בשאלה - מתי שמע ע.ת. 5 את הדברים, שלא לדבר על השאלה - האם אכן שמע אותם - אין בידי בית המשפט לקבל עתירתה זו של המאשימה, בייחוד כאשר הדיווח על הדברים הועבר באיחור כעולה מהראיות.

סיכום

כאמור בתחילת פרק הדיון וההכרעה - מצא בית המשפט, כי המתלונן, שהוא צעיר בעל ערכים עברייניים מושרשים - אינו מי שניתן לבסס ממצא על עדותו, אלא אם ימצאו לה תימוכין משמעותיים בראיות אובייקטיביות.

אלא שהסתירות ואי ההתאמות הרבות כפי שפורטו לעיל - סותמים הגולל לחלוטין על עדות זו.

בית המשפט אינו מוצא, כי ניתן לבסס ממצא גם על דברי המתנדב ע.ת. 2 שניכר היה, שאוהד את המתלונן ועל אף שניסה להציג חזות אובייקטיבית לכאורה - בסיום חקירתו בבית המשפט ניכר היה, כי סולד מהנאשם.

הוסף לאמור, עד זה הפסיק התנדבותו בשל עימותים שנגרמו לו, לטענתו, אל מול בני משפחה ותושבים בעיר רהט. כך שאין לשלול העובדה, כי ביקש "לכפר", באופן מסוים, על התנדבותו, שהיה בה משום שיתוף פעולה עם רשויות המדינה.

מכל מקום - דבריו של עד זה נסתרים בעובדות כה רבות ובעיקר - האפשרות, כי הבחין ממקום מושבו, באירוע בתוך תא המעצר או בפרוזדור ההמתנה היא קלושה מאוד ולכל היותר יתכן, כי שמע את העימות המילולי ולאחר מכן שמע דברים מפי המתלונן או מפי מי מבני משפחתו כאמור, לטענת המתנדב הנוסף ע.ה. 3 - נערך נסיון להשפיע על עדותו.

בין היתר, סתר עד זה את עדות המתלונן בנוגע לשאלת המיקום המדויק של התקיפה (בפרוזדור המתנת המעוכבים או בתא המעצר). כן הוכח במשפט, כי הפרטים שמסר בנוגע לזהותו של השוטר הנוסף - ניקולאי או ע.ת. 3 - אינם מתיישבים עם הראיות האובייקטיביות. ועוד.

אשר לראש קבוצת הסיור ע.ת. 3 - למעשה הוכח כי במועד הנקוב בכתב האישום - לא היה בתחנה ועל כן - אם הבחין באירוע כלשהו - היה מדובר ביום אחר ומכאן גם - באירוע אחר. מכל מקום - עד זה לא הבחין באירוע אלים.

אשר לעדות החוקר ע.ת. 5 - זו אינה תואמת את כלל הממצאים האובייקטיביים שנאספו ובייחוד העובדה, כי לאור המפורט ביומן התחנה - הוא עצמו השתתף בהוצאת המתלונן לחקירה.

כאמור - מוצא בית המשפט ליתן אמון מלא בעדותו של הקצין התורן ע.ה. 1, שעשה רושם חיובי ביותר, וממנה ניתן ללמוד, בין היתר, כי לא קיבל דיווח בזמן אמת על האירוע וכן, כי בסמוך לאחר מועד האירוע הנטען - ערך ביקורת בתא המעצר, כשהמתלונן לא הלך על דבר.

עדותו של המתנדב הנוסף ע.ה. 3 - שבית המשפט אינו מוצא מניעה לקבלה כמהימנה - סותרת את דברי המתלונן, הן בנוגע לשעת האירוע; הן בנוגע למטרת הבאתו לבדיקה רפואית וניתוח עדות זו מעלה גם כן, כי קטנה הסבירות שהמתלונן נלקח לרופא ביום הנקוב בכתב האישום.

בית המשפט מקבל את עדותם של עדי ההגנה ע.ה. 4 ו-ע.ה. 5 שעשו רושם מהימן וגם הם סותרים את דבריהם של המתלונן ושל החוקר ע.ת. 5.

אשר לעדות הנאשם - התרשם בית המשפט, כי נקט בקו מתמם מעט, כאשר ניסה לטעון, כי אינו זוכר כלל את האירוע המדובר וכי התייחס לאירוע באופן כללי, כאחד מסדרת אירועים החוזרים על עצמם עם עצורים שונים. כלל הראיות שנשמעו מלמד על מפגש מסוים, שהתפתח לעימות מילולי, ולא היה בגדר עימות שגרתי. ברם, גם אם ניסה הנאשם להרחיק עצמו, במידה מסוימת (ולא משמעותית מאוד) מאירוע זה - אין בכך כדי לשמש תחליף לראיות המאשימה, בידוע, שאפילו שקרי נאשם (וכאן לא נטען לקבוע, שהמדובר בשקר ממש) - יש בהם כדי לחזק את ה"יש" אך לא את ה"אין".

הכלל הבסיסי הינו, כי שקריו של נאשם - אם במסגרת חקירה במשטרה ואם במסגרת עדותו בבית המשפט - אינם מהווים ראיה בעלת כוח הוכחתי משל עצמה. ראו, **קדמי - על הראיות**, חלק I, עמ' 298, עמ' 304.

לעניין זה, התפתחה ההלכה וכיום - יש ושקרי נאשם יוכלו לשמש כתוספת לראיות התביעה, אפילו תוספת משמעותית מסוג סיוע (שם, ע' 304). אך יהיה טבעם של השקרים אשר יהיה, לעולם לא יגיעו לדרגה של ראיה עיקרית וכוחם - לעולם יהיה בגדר תוספת לראיה העיקרית ותו לאו (שם, שם).

ודוק: בית המשפט לא מצא, כי הנאשם מסר אי-אמת בנוגע לפרט כלשהו, אך ניכר היה כי מנסה להרחיק עצמו מהאירוע ומהעימות עם המתלונן.

ברם, פרט לסייג זה - בסך הכל - התרשם ממנו בית המשפט לחיוב, כשוטר ותיק, ערכי ואינו מוצא סיבה שלא לקבל את עדותו.

להתרשמות בית המשפט מהעדים יש להוסיף את הדיווחים ביומן התחנה - כמשתקף בפלט "שירת הסירנה" - נ/6 - אשר יש בהם כדי לסתור חזיתית את עדות המתלונן וכן את עדותם של יתר עדי התביעה וכן את החלל הראייתי שנותר בשל הדיווח המאוחר, שלא ניתן לו הסבר משכנע, ובעטיו לא היה ניתן לבדוק את מצלמות התחנה. כמו גם - אי הבאת המסמכים הרפואיים ממרפאת "ביקור-רופא" או הפרוטוקולים המתעדים את דיוני הארכת המעצר - חלל ראייתי שמן הדין שיבוא לזכות הנאשם, בייחוד שהמדובר בראיות שלא היתה כל מניעה, כי תוצגנה על ידי המאשימה ובהתאם לכלל הידוע, כי צד שאינו מביא ראיה, שיש בה כדי לתמוך בגרסתו - יניח בית המשפט, כי הראיה היתה פועלת לחובתו.

לעניין זה, יפים דברי השופטת הדסה בן עתו בפסק הדין ע"א 548/78 שרון נ' לוי, פ"ד לה (1) 736:

בכלל הנקוט על ידי בית המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעלי דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. כלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה.

עוד ראו לעניין זה, קדמי - על הראיות, חלק IV, ע' 1865.

אי האמון בגרסת המתלונן ובעד התביעה ע.ת. 2, כמו גם העובדה, כי עדותו של ע.ת. 5 אינה מתיישבת עם יתר הראיות שנאספו; ביחד עם האמון המלא שניתן בעדותו של הקצין התורן ע.ה. 1 וכן האמון שניתן בעדותם של עדי ההגנה - ביחד עם החללים הראייתיים שפורטו לעיל - מביאים למסקנה, כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח אשמתו של הנאשם במידה הנדרשת בפלילין - קרי: מעבר לכל ספק סביר ואף ניתן לקבוע, בהסתברות לא מבוטלת, כי האירוע, באופן בו תואר על ידי המתלונן - לא יכול היה להתרחש במועד ובהקשר הדברים שתוארו על ידו.

מכל המקובץ - מורה בית המשפט על זיכוי של הנאשם בדיון.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ז' תשרי תשפ"ב, 13 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.